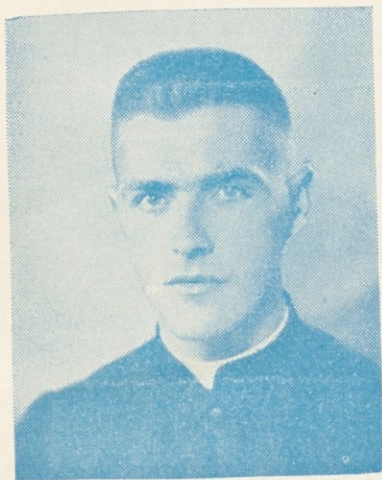

NOVI MAŠNIK BOD POZDRAVLJEN...

El R. P. Ernesto Saksida, nacido en Eslovenia, fué ordenado sacerdote lejos de su familia. Invita a su primera misa cantada a realizarse el 9 y 16 de febrero en Buenos Aires.

Spet se bo oglasila ta pesem med nami. Te dni je prihital iz Brazilije rojak č. g. Ernest Saksida, ki je bil 17. marca 1946 posvečen v mašnika v San Paulu v Braziliji.

Slavljnec je rojen v Dornberku, sin tamkajšnjega organista, in znane družine Saksidove. Začutil je božji klic in se mu odzval s tem, da je vstopil v goriško Alojzijevisče, kjer je imel za vzgojitelje med drugimi tudi plemenitega Lojzeta Bratuža ter č. g. Filipa Terčelja, ki sta oba padla, kot žrtvi hudobije, eden italijanske, drugi pa bratovske...

Leta 1931 se je odločil nadebudni mladenič, da bo sledil stopinjam Don Boskovim in je odhital v Tulin, kjer je študiral 4 leta. Odločil se je nato za misijonski poklic in so ga predstojniki poslali v Brazilijo, kjer je dovršil šole v Cuyaba, Mato Grosso.

Bil je nato 3 leta profesor v San Paulu, kjer je lani dokončal bogoslovsko študije, pel 19. marca prvo sveto mašo med jugoslovanskimi rojaki, nato pa je bil poslan v Goiania (Mato Grosso, Država Goias) kjer imajo salezijanci velike zavode in je vršil to leto profesorsko in vzgojno delo med mladeniči.

Na ponovno prošnjo so mu slednjič redovni predstojniki dovolili priti v Argentino, kjer ima 3 brate, Pepeta, Venčka in Viktorja, več sorodnikov in premnogo sovaščanov, znancev in rojakov.

Tako je tudi njemu dana priika, da doživi nekaj novomašniškega veselja med nami. Pač bi srčno želel, da bi se okrog oltarja, ob priliki njegove slovesne daritve zbrali vsi njegovi bratje in sestre s stariši. Pa so tako silne razdalje, ki ločijo, zato pa je srčna želja novomašnikova, da bi čim več sovaščanov, znancev in rojakov prihitelo ta dan, da bi oni nadomestili odsotne svoje.

Povabljeni ste torej rojaki, da se v čim večjem številu vdeležite prve njegove slovesne svete maše med nami, katera bo

na PATERNALU 9. FEBRUARJA ob 10 uri, na Av. del Campo 1653. Isti dan bodo tudi slovesne pete litanije pri sv. Rafaelu v Villi Devoto ob 17 uri.

Na AVELLANEDI bo slovesnost njegove sv. Maše 16. FEBRUARJA. Popoldne isti dan bodo tudi slovesne pete litanije.

Tudi rojaki na daljnem jugu bodo imeli slovesno sveto mašo in sicer v Cinco Saltos 2. februarja ob 10. uri. Tamkaj namreč živi novomašnikov brat Pepi in tudi mnogi sovaščani, ki so vsi povabljeni ob tej izredni priliki.

Naj nam bo novomašnik med nami toplo pozdravljen. Potem pa naj ga na njegovem potu spremlja obilni božji blagoslov, da bo delil mir in srečo, odpustanje in potuk vsem potrebnim in nevednim. Da bi bil stanovit en kašipot k resnici in luči vsem, med katerimi ga čaka delo, posebno pa še vsem rojakom!

Daritev
bodi ti
življenje
celo.
Oltar
najlepši
je srca
oltar.

(Gregorčič)

SU PRIMERA MISA SOLEMNE

cantará el compatriota esloveno R. P. Ernesto Saksida, Salesiano, que se ordenó en Sau Paulo de Brasil el 18 de marzo 1946. En Argentina tiene 3 hermanos; sus padres viven en la lejana patria, en Dornberg, Prov. Goricia. Ya no puede realizar su gran deseo de celebrar tal fiesta junto con los padres, llegó a Argentina donde tendrá en Buenos Aires su primera misa solemne el 9 de febrero en Av. del Campo 1653 a las 10 horas y en Avellaneda el 16 de febr. a las 10 en Manuel Estevez 630, con la presencia de sus tres hermanos y familias como también de un centenar de los vecinos de su propio pueblo.

Sponimi na prvo slovensko novomašno slovesnost v Argentini, ko ie daroval Gospodu prvič sveto daritev č. g. Vladimir Zmet, danes kaplan v Pergaminu.

Recuerdos de la Primera Misa eslovena, hace 9 años, que celebró el R. P. Zmet.

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Kliči od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

CERKVENI VESTNIK

2. FEBR.: Maša na Paternalu za
† Andrej Kante.Na Avellanedi ob 10 uri za † Ste-
fan Hajdinjak.Pri sv. Rozi za † Frančiško Veli-
šek - Grbec.

9. FEBR.: na Paternalu.

Ob 10 uri za † Gabrijel Božič.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za † Ma-
rija Černac.Molitve ob 17 uri v cerkvi sv. Ra-
faela, Villa Devoto.16. FEBR.: Avellaneda: maša ob
8.30 za † Ano Lepošo;

ob 9.30 za † stariše Bočkor;

ob 10 uri za † stariše Balazic.

Pri sv. Rozi za † Jožef Černac ob
12 uri.

Molitve na Avellanedi ob 16 uri.

23. FEBR.: Maša na Paternalu za
† Ireno Jekše.Na Avellanedi ob 10 uri † Emi-
lijo Časar z žalnico.Pri sv. Rozi ob 12 uri za † sta-
riše Kjabaj.2. MARCA: na Avellanedi za
† Kramar ob 10 uri.

Od 16. febr. dalje bo na Avellanedi stalno vsako nedeljo sv. maša ob 10 uri, na Paternalu pa po gornjem oznanilu. V skladu s škofijsko odredbo je sv. maša ob 10 in 12 uri 10.— \$ in prosimo rojake, da to vzamete na znanje. Sicer je ta odredba že davno v veljavi, toda sedaj smo radi splošne podražitve primorani, da jo izpolnimo. Zato stane od novega leta dalje sv. maša na Paternalu, na Avellanedi in pri sv. Rozi ob 12 uri 10.— \$.

Na Avellanedi bo za naprej stalna sv. maša vsako nedeljo, ker prideta v kratkem 2 duhovnika, to je č. g. JOŽEF KOŠIČEK, doma iz Žuženberka in ANTON GRČMAN iz Leskovca pri Višnji gori.

POPOLDANSKA POBOŽNOST ostane tudi za naprej na Paternalu vselej na DRUGO NEDELJO v mesecu, na Avellanedi pa na TRETJO NEDELJO. Tedaj se vrši tudi shod bratovščine. Le v februarju je red drugačen radi nove maše.

OB PRILIKI NOVOMAŠNE SLOVESNOSTI bomo tudi zapeli slovesne litanije, da bo novomašnik doživel tudi to posebno slovesno svečanost, ki je od nove maše nerazdeljiva.

Zato bodo slovesne molitve 9. febr. v cerkvi sv. Rafaela v Villi Devoto (P. Varela in Lope de Vega) ob 17 uri.

Na Avellanedi pa bodo na Manuel Estevez 630 ob 16 uri 16. februarja.

BIRMA BO

Letos bo tri leta, odkar smo imeli zadnjič to slovesnost, ki jo imamo na vsa tri leta. Sporočamo, da bo sv. birma 4. maja na Paternalu. Če bo kaka sprememba, bomo že pravočasno javili.

Prosimo stariše, da prijavite otroke in vzemite na znanje, da jih pripravite na ta zakrament. K skupni pripravi pa jih pripeljte na Velikonoč 5. aprila popoldne ob 16 uri na Paz Soldán 4924.

Birmanski boter ne more biti isti, ki je bil krstni boter. Tudi ne more biti tak, kateri je poročen samo civilno a ne cerkveno, kakor tudi ne tisti, kateri ima v

SE AUSENTARA DE BUENOS AIRES

el P. Juan Hladnik en los días de 24 de febr. hasta 13 de marzo, para visitar la Colectividad eslovena en el interior del país.

En los próximos días llegarán a Buenos Aires dos sacerdotes eslovenos: P. José Košiček y P. Antonio Grčman, con la misión de organizar las futuras colonias en el interior del país, que se formarán con los refugiados de distintas naciones europeas, a los cuales dará Argentina permiso para entrar. Con la misma misión vino de USA Mons. James O'Grady, de parte de los católicos Norteamericanos, que contribuirán para financiar la realización de dicho plan.

LA ADMINISTRACION de "La Vida Espiritual" recuerda a sus lectores el interminable pedido de no olvidarse de sus necesidades económicas. Sin donaciones de parte de buenos amigos el presupuesto no puede mantener el equilibrio. Tened pues en cuenta la necesidad de esta obra y aportad generosamente.

svojem družinskem življenju kakor zadelo, ki je v nasprotju s svetostjo zakona in družinskega življenja. Boter more biti tudi odsoten, torej stric ali teta v domovini, brat ali sestra ali drug sorodnik, katerega tukaj zastopa pooblaščen oseba.

IZ UPRAVE

Nekateri naročniki so še zastali. Prosim naj svoj dolg uredi. Redne plačilke pa prosimo da pohitite z naročnino in priložite kaj za tiskovni sklad, ker sicer bomo morali reducirati obseg reviste, kajti s samo naročnino 3.— \$ je primanjkljaj tako občuten, da ga nimamo od kod pokriti.

Vsak zaveden naročnik naj smatra, da je primerna višina naročnine za tako revijo sedaj 5.— \$. Bodite torej velikodušni in doprinesite vsak malenkost, pa bomo mogli vzdržati Duhovno življenje na dosednji višini.

Za tiskovni sklad so prispevali nadalje: Lipičar 3.—, Jež 2.—, N. 5.—, Pregelj 1.—, Pahor 2.—, La Paz 5.—, Car 7.—, Žerjal 7.—, Remec 1.—, Brajer 3.—, Vever 2.—, Lašček 2.—, Lovišček 2.—, Lovišček 1.—, Smerdelj 2.—, Kovač 2.—, Vatovec 2.—, Markič 1.—, Ušaj 2.—, Bratina 1.—, Frankovič 1.—, Goranc 1.—, Glažar 2.—, Lopert 2.—, Nadá 2.—, Berden 2.—, Berden 2.—, Benko 1.—, Gorza 1.50, Premrl 4.—, Colija 2.—, Mislaj 5.—, Kores 2.—, Grandovec 1.—, N. 5.—, Grežer 7.—, Ozbič 1.—, Poberaj 2.—, Vovk 4.—, Žorž 1.—, Dobrovič 4.—, Mavec 1.—, Kralj 2.—, Hostnik 4.—, Jošar 2.—, Jakša 2.—, Ulovec 2.—, Jug 4.—, Kogoi 1.—, Jamšek 2.—, Pomar 7.—, Klaučič 1.—, Zidar 4.—, Gec 2.—, Brišček 1.—, Mozetič 4.—, Cotič 2.—, Vrabec 2.—, Rijavec 4.—, Neimenovani in manjši zneski skupno 35.— \$.

Prosim nadaljnega prispevka. Upoštevajte da je mesečno 140.— primanjkljaja ob naročnini 3.— \$. Če vsak naročnik plača 5.— \$ je strošek krit.

IZ UREDNIŠTVA

Nekateri dosednji naročniki, ki jih je pa dosti malo, zavračajo revisto, ker

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

U. T. 48 - 3361, 48 - 0095)

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

LAS FRONTERAS ESLOVENAS

Está listo ya el tratado de paz para con Italia, pero Yugoslavia no firmará ningún documento con el cual renunciaría a algunos territorios que le pertenecen. Esta es la exigencia del pueblo yugoslavo. El gral. Velebit, delegado apoderado yugoslavo usó los siguientes términos: "Yugoslavia no está dispuesta a firmar actualmente el tratado de paz con Italia, pero — la política depende de las actualidades". . . El tratado propone lo siguiente:

Italia debe ceder a Yugoslavia alrededor de 7500 kilómetros cuadrados de territorio, habitado por medio millón de personas, de las que 180.000, según cifras del gobierno de Roma, son de origen italiano. De los 360 millones que debe pagar en concepto de reparaciones, 100 irán a manos de los rusos, 125 a manos de los yugoslavos, 105 a Grecia, 5 a Albania y 25 a Etiopía.

La internacionalización de Trieste, conquistada por Italia en la primera guerra mundial, quita a los italianos alrededor de 700 kilómetros cuadrados y de 330.000 habitantes, que serán regidos por un gobernador general, cuyo nombramiento deben efectuar las Naciones Unidas. A este tocará decidir sobre la permanencia o el retiro de las tropas aliadas que todavía ocupan la zona. Deben otmar esa resolución dentro de un plazo de noventa días desde la fecha en que entren en vigor las disposiciones del tratado de paz.

Debería firmarse el 10 de febrero, pero como en tal manera se reconoce a Italia unos 100.000 eslovenos que pueblan regiones exclusivamente eslovenas, Yugoslavia no puede aceptar un pacto tan injusto.

El pacto con Austria prevé las fronteras anteriores, pero Yugoslavia tiene también allí reclamaciones territoriales, a las cuales no puede renunciar, pues la franja limítrofe de Carintia, unos 3000 km cuadrados, está poblada con eslovenos, entre los cuales hay algunos germanizados, pero toda la población es de origen eslovengo.

Según la carta atlántica pertenece ese territorio indiscutiblemente a Yugoslavia y geográfica-económicamente también corresponde allá a donde corren sus ríos con Drava. anteriormente los derechos eslovenos tanto en Venecia Julia cuanto en Carintia, to e nVenecia Julia cuanto en Carintia. El desacuerdo apareció solo, cuando se puso de manifiesto la dominación comunista en Yugoslavia, que tuvo por consecuencia también la reacción de la población en cuestión, que ya no se entusiasma por la Yugoslavia tal.

"drugače mislijo" . . . Misliiti ima vsak pravico po svoje, a vsak je dolžan pametno misliti in kdor meni, da bo s svojim načinom mišljenja spravil iz sveta neljube resnice, se jako moti. Ne splača se torej "drugače misliti", marveč modro je, iskati pravo resnico, da človek ne bo iz zmore bridko razočaran spoznal resnico prepozno na svojo sramoto in nesrečo, a tudi na nesrečo drugih.

Tisti pa, kateri nočejo Duhovnega življenja več nadalje, naj ga nam lepo nazaj pošljejo in seveda tudi svoj dolg pošteno poravnajo.

ALI ČLOVEK - ALI ZVERINA

Tisti, ki žive po mesu, (ki se dajo voditi spridenim željam in pohotnosti v požrešnost in nečistovanje), mislijo na to, kar je mesenega, tisti kateri pa po duhu, na to kar je duhovnega. Meseno mišljenje je namreč smrt, duhovno življenje pa je življenje in mir. Meseno življenje je sovražstvo proti Bogu, ker se ne pokorava božji postavi. Kateri žive po mesu se Bogu ne morejo priljubiti . . . Ako je Kristus v nas, je telo mrtvo zaradi greha, duh pa živi radi opravičenja in bo obudil tudi naša umrljiva telesa tisti, ki je obudil Kristusa. (Rim 8). V teh besedah pisma do Rimljanov pokaže sv. Pavel kakšna je božja večna modrost v razmerju, katero naj vlada med telesom in dušo.

Ne bomo se pravdali s tistimi, kateri dušo taje. Saj vemo da to delajo le zato, ker bi roje bili brez neumrjoče duše, ker bi se hoteli izmakniti odgovornosti, katera jih v večnosti čaka . . . Tudi zapravljivec in propalica ki ima doma ženo in kopico otrok, bi te rad utajil pred seboj in pred drugimi, da bi se mogel bolj brezskrbno udajati svojim neurejenim željam . . . Svojo dušo prelišijo lahko tisti, kateri žive v trušču življenja, ki preglesi glas vesti. Zato beže pred samoto in mirom, kadar jih spridenost potegne v svoj pogubni vrtnec . . .

Človekova zgodba je pač vedno enaka, od Adamovih časov v raj u pa do danes . . . Bog je prvim starišem obljubil popolno srečo, a v raj u jih je postavil na preskušnjo. Srečo mora človek zaslužiti, to je pač v bistvu človekovega srca in božje pravice. Čeprav je bila v raj u vsega na razpolago in so bili dani vsi pogoji za srečo, je Eva vendarle podlegla varljivim obljubi kače: "oči se vama bodo odprle in bosta kakor Bog" . . . Bog jima je obljubil popolno srečo, toda za pozneje, hudič pa jima jo obeta kar takoj . . . In čeprav za ceno nepokorščine proti Bogu, sta Adam in Eva podlegla skušnjavi. Kmalu sta bridko razočarana spoznala, da so se jima oči odprle le zato, da ste videla svojo sramoto in da ju je še bolj bolela nesreča, katero sta nakopala sebi in celemu človeškemu rodu . . .

Tako je bilo, je in bo. Hudič bo vedno človeka mamil z varljivimi obeti pozemske sreče in le tisti zemljan, kateri zvesto sprejme navodila Gospodova, ki naroča: "čujte in molite, da ne padete v skušnjava", in podredi vedno vse kar je telesnega in posvetnega temu kar je duhovno in večno, bo preskušnjo življenja srečno prestal, ohranil si srčni mir, nabral zakladov za večnost in bo slednjič dobil popolno srečo, po kateri je v življenju zastoj hrepenel.

V NEPRESTANEM BOJU STA DUŠA IN TELO

iz katerih je človek sestavljen. V duši je zapisana božja postava, ki se oglašča po vesti in po prejetem razodetju, katerega je Jezus Kristus izročil sveti Cerkvi. To je božji glas, ki nas vabi k pravi sreči, katero si moramo zaslužiti v tem življenju kot dobri otroci božji, da bomo postali vredni večnega zveličanja. Telo je pa iz zemlje in zato tudi teži v tla, v počutnost, katera obeta telesu užitke. Požrešnost, pohlepnost in nečistost so zanke v katere skuša hudič zaplesti ljudi, ki iščejo nebesa na zemlji. Tisti, kateri odvrnejo pogled od nebes, kateri zatisnejo svoja ušesa in oči pred božjo besedo in pametno knjigo, bodo kar kmalu nasledili zviti skušnjavi in bodo res začeli iskati svojo srečo v posvetnem uživanju.

Tako telo človeka vleče navzdol v materijo in posvetnost, duša pa hrepeni kvišku k Bogu. Ker ima telo svoja nasilna nagnenja, duša pa le narahlo poziva človeka na pot božjih zapovedi, zato je naravno, da človek, kateri vse svoje skrbi obrača le v pozemske stvari in za dušo nima nikoli časa, ki mu za molitev ni mar, ki zakramente opušča, ki božje besede nikoli ne posluša, . . . končno otopi za duhovne stvari in meni, da bi bilo treba zanj novih čudežev, da bi mogel glas svoje vesti poslušati in božji nauk sprejeti. Zato je tako silno važno, da človek redeljo res posveti Bogu in svoji duši, da ga svet ne bo omamila in potegnil v prepad, kamor ga telo vleče.

Tako vlada v človeku vedno nekak razdor, ker telo vleče navzdol, duša hrepeni k Bogu. Hudič vleče človeka za njegovo mesenost, Bog človeka poziva po glasu vesti v njegovi duši. Človek je pa postavljen na izbiro, ali bo padel navzdol in postal žival v iskanju zemske sreče, a pri tem zapravil srčni mir, družinsko srečo ter večno blaženost, —

ali pa bo sprejel poziv božji in podredil svoje telesno življenje božji postavi v zavesti da je sreča na zemlji le nepopolna in da jo najde le tisti, kateri jo išče v zvestem spolnovanju dolžnosti, ki je božja volja, in da bo našel popolno srečo šele tedaj, ko se bo njegova duša spočila v Bogu v nebesih od vseh zemeljskih naporov, s katerimi mora plezati po strni, ozki in trnjevi poti, ki vodi v življenje.

Poželjivosti, katere so v človekovem telesu, so peta kolona hudičeva v boju za našo dušo in zato je pač nujno da duša vodi točne račune nad vsemi telesnimi nagnenji. Ne moremo reči, da je telo duši sovražnik, toda vemo pa, da je izdajalsko in kolikor bolj človek podleže telesnosti, toliko bolj se oddaljuje od prave sreče, kajti toliko bolj dobiva v človeku premoč hudobni duh. Telo je zver, katero je treba obrzdati, pa bo prav služilo duši.

Telo je orodje, s katerim naj duša Bogu služi in svojo srečo išče. Kolikor bolj je telesnost podrejena duši, toliko koristnejše orodje je; kolikor bolj prevlada mesenost v človeku, toliko bolj prazna ostane duša. Če človek doseže popolno podrejenost telesa lastni odločni volji, tedaj doseže ne le popolno svobodo (najhujša sužnost je ravno nasilna poželjivost lastnega telesa ki človeka vleče v pohotnost, katera ni nikdar nasičena), temveč pride tudi do tega, da njegovo telo ni več tako dostopno telesnim slabostim, da pa to doseže, je treba s telesom trdo ravnati: ne popuščati grlu ki cedi slino, tudi kadar telo v resnici ne potrebuje ničesar; ne dati očem svobode, kadar išče goriva nečista poželjivost. Zatajevanje oči, ušes, apetita, kadar zahteva tako zmernost ali postna zapoved, so ne le zaslužna nadnaravna dela, temveč tudi izredno koristna za telesno zdravje.

VZGOJA JE PRVI POGOJ RAVNOTEŽJA

ki naj vlada med dušo in telesom. Stariši v sedanej m času pogosto pozabijo na svoje vzgojne dolžnosti. Skrb imajo nač za telesne potrebe otrokove in slepo hitijo za tem, da bi otrokom ugodili v vsem kar poželje. Otrok na poželi nešteto stvari, katere so mu v škodo. Njegove oči in usta kriče po sladledu, zahteva slaščic, kriče zahteva za igračo nevarno orožje . . . Slepa ljubezen nremehke matere otroku ugodí danes, jutri, često . . . meneč, saj otrok je majhen in se mu bo razvada pozneje izbila iz glave . . . Tiste nremehke matere, katerim se njihov malček tako "smilí"; da mu ne znajo ničesar odreči, strežejo slepo njegovim sitnostim in razvajajo otroka, ki bo postal tiran vsem drugim, ko bo bolj velik in bo suženj svojih lastnih neurejenih želja. Že v zgodni mladosti, prav od začetka, je treba otroka navaajati na samozatoj o, učiti ga, naj nikar ne zahteva stvari, ki mu vtegnejo škodovati in tako bo otrok že iz zorne mladosti umel odreči se in bo pozneje tudi močan, kadar bo treba doprinesiti velike in tudi največje žrtve. Mamica se boji za otroka, da ga boli, in mu ugodí. Otrok se kmalu navadi, da s kričanjem prisili mehke stariše, da popustijo . . . Narobe, strašno narobe je to. Nikdar ne sme užugati s trmo in ne jokom! Kako obžalovanja vreden prizor je, kadar na potovanju mati posadi na klop otroka, sama pa potuje stoje . . . Nič ne pomisli, da bo

s takim ravnanjem postala sužnja svojih otrok!

Telo je tembolj zdravo in močno, kolikor bolj ima nad njim oblast volja, to oblast pa volja dobi ravno z zatajevanjem telesa. Res je treba skrbeti za telesno zdravje in varvati telo pred nevarnostmi, mrazom, vročino, prepihom, toda vedno previdno, tako da se telo nauči tudi prenašati neprilike vremena. Kakšna neumnost je umivati se v mrazu z gorko vodo, napajati se v vročini z obilico ledene mrzle pijače, nositi kavo na posteljo in dopuščati otrokom lenarjenje v jutranjih urah, ko je čas vstati, popuščati v točnosti izpolnjevanja dolžnosti . . . Narobe, strašno narobe! Tako se človek razvaja in bo v pokoro vsem, ki žive z njim in bo slabič sam, brez odločnosti v borbi za kruh in še bolj slab v borbi za svojo večnost.

Treba je skrbeti za primerno obleko otrokom, toda tisti stariši, kateri polagajo vso pažnjo le nato, da so njihovi otroki lepo "polizane punčke", katerè potem oni sami občudujejo in hočejo da tudi drugi tako delajo, goje v otrocih nečimernost, katera bo na škodo duši vedno gojila le telesnost. Otrok, ki je bil majhen za igralko, bo, kadar postane velik, nasilen in pohoten.

Samo če se skrbi vspešno za telo in za dušo, če je skrb za dušo na prvem mestu, telesne zahteve pa podrejene dušnim potrebam, bo otrok zdrav in dobro vzgojen, bo koristen član človeške družbe. Kjer pa se dela narobe, bo kot neizogibna posledica prišel polom družinske sreče in socialnega blagostanja naroda. Brez Boga in njegove postave, katera daje navodila človeku, postane človek zverina. Zato je verska vzgoja nenadomestljiva in so grobokopi človeške sreče in narodne bodočnosti vsi tisti, kateri gredo proti verski vzgoji mladine.

V otroku je treba vzgojiti zavest odgovornosti pred Bogom in čut sramežljivosti s skrbno pažnjo, da so vedno primedno oblečeni — nikdar nagi, ne na dvorišču ne v sobi, pa bo manj nevarno da zavozijo.

NAGOTA V MODI KOPALIŠČU, UMETNOSTI, PROPAGANDI

je znamenje propada prave izobrazbe. Telo je orodje duše, se katerim naj izrabljuje darove, katere je kdo prejel. Telo je stanovanje, v katerem duša prebiva. Po božjem razodetju pa vemo, da je kristjanovo telo tempelj svetega Duha, od tiste ure, ko je bilo krščeno in s tem prejelo posvečujočo milost božjo. Z nadnaravnim življenjem, (katero prejme človek s krstom, zgubi s smrtnim grehom in zopet obnovi s spravo po sveti Spovedi) živi človek božje življenje otroka božjega in je zato naše telo tudi ud Kristusovega mističnega telesa. Zato je pa tudi telo poklicano, da bo nekoč deležno božje slave, kadar bo poveljano vstalo iz groba.

Veličina človekovega telesa je torej v njegovem nadnaravnem poklicu ne pa v njegovi telesni lepoti, katera tako hitro ovane in katere namen je le ta, da človeka opozarja na dolžnost dušne lepote, k kateri ga lepa telesna oblika poziva. Hotel je Stvarnik dati tudi telesu zunanjo mikavnost v letih, v katerih naj bi človek sodeloval pri ustvarjanju novih ljudi, ko naj se dve plemeniti duši najdeti in dvoje ljudi ustanovi družino iz katere naj se rode novi otroci božji in dediči nebes. Toda vsa telesna lepota je kakor cvetje, ki kaj kmalu ovane in zgine v nič, če ne prinese sladkega sadu . . .

Toda človeška propalost je zapeljala v temo. Telesno lepoto in meseno naslado, s katero je Stvarnik obdal človeka zato, da bi skrbel za ohranitev lastnega življenja in za ohranitev rodu, je človeška mesena modrost potegnila v umazane načrte, kateri služijo

peklu za pogubo duše. Pohotnost je zatislila oči pred večnostjo, zatajila dušo in odgovornost pred Bogom in hoče od življenja le telesne užitke in telesno lepoto, brez ozira na usodne posledice, katere ima ta zloraba za človekovo časno in večno srečo. Za trenutek naslade izda pohotnež najbolj vzvišene vrednote. Pred večnostjo si zatiska oči in išče le posvetne sreče in nebesa na tem svetu v nečednosti, pohoti, požrešnosti, brez ozira na žrtve brezbrambnih in nevednih, kateri bodo slednjič ostali poteptani v mlakuži življenja kot izžeta limona, vržena na smetišče.

Njihove oči se pasejo na goloti človeškega telesa, njihova pohota se naslaja na nesramnih slikah, katere ponuja umazana propaganda in lažiumetnost.

MESO JE NAPRODAJ.

Ženske, katere so po svoji naravi mnogo bolj nežnočutne kot moški, če so nepokvarjene, pač dobro čutijo, da je zanje ponižujoče, če izpostavljajo pohotnim pogledom svoje telo. Toda ker v njih strast poželjivosti ni tako nasilna, kakor v moških, se dajo premotiti od lažirazlogov higijene, komodnosti, estetike, ekonomije, pa tudi lastne koketnosti, da pozabijo na mero sramežljivosti. Menijo, da je njihova koketnost nekaj nedolžnega in se celo jezijo na tiste, kateri obsojajo njihovo nošnjo. Izrezki na vdatu in rokav se jim zde koristni radi vročine; tesno prikrojena obleka, kratko krilo se jim zdi nekaj romantičnega . . . Večinnoma je res, da nič hudega ne mislijo, toda so pa tudi take, katera misli na ta način vjeti kakega ženina . . . Koliko je vreden tak, ki se vjame na to past, si vsak pameten človek lahko predstavlja in življenje s skušnjami daje kaj bridke izkušnje.

Toda če ženska, katera ne pazi zadosti resno na svojo nošo, nič hudega ne namerava, je vendarle ona kriva, če se po njerem telesu pasejo pohotne misli in želje spridenih moških, katerih je mnogo. In naj se tudi prav nič ne čudi tako dekle, če se ji bo približal kak pustolovec, za katerega ženska ni nič drugega kot igralka za en dan. Da bo tisti pohotnež sejal lepe besede, s katerimi bo "romantično dekle" očaral do tega, da bo pozabila kaj dela, je pa tudi stvar ki se v mestnem življenju vsak dan dogaja.

Zato naj vsako pametno dekle in žena dobro ve, da je resnost v modi najboljše priporočilo in zanesljivo varstvo. Neprevidnost v modi pa izpostavlja najbolj pošteno dekle resnim nevarnostim, kajti kratko krilo, izzivalni izrezki, prevelika uslužnost, so zunanja znamenja prelahke notranjosti. Izvežbani ženskarji se na take stvari kaj dobro razumejo in zato znajo kar hitro ujeti plen, katerega išče njihova strast. Tako padejo v nesrečo za celo življenje in včasih celo za večnost mladence, katere so menile, da je moda stvar estetike in komodnosti in so pozabile, da je dostojnost v noši in resnost v obnašanju angel varuh, kateri naj čuva nad njihovo nedolžnostjo.

Posebno važna točka v tej zadevi je javno ali pa zasebno kopališče. Ko bi nad človekom ne bilo izvirnega greha, zaradi katerega je človekova volja nagjena k slabemu, bi bilo drugače. Toda pogled na gola telesa takoj zbudi poželjivost in zato je dolžnost vsakega poštenega človeka, da pazi na lastne oči, in da pazi tudi na to, da ne daje priliko za slabe želje drugim. Čeprav je telesu prijetneje v vodi, če nima na sebi nobene obleke, je radi grešne nevarnosti vendarle treba paziti na dolžnost dostojne kopalne obleke. Ne gre za formalnosti, temveč gre za dostojnost in za nedolžnost, katera lahko utrpí nepopravljivo škodo radi mode.

ZNAMENJE MORALNE PROPALOSTI

sedanje dobe je pa posebno umazana propaganda. Nekateri fabrikantje menijo, da je edini način, da si dobe dobre kupce, če ponudijo svoje izdelke v letakih in oglasih kjer se prodaja ženska golota. Prav tako menda sodijo filmska podjetja, novelisti, slikarji . . . S tem pač dajejo slabo spričevalo sebi, ker očitno sodijo druge po sebi. Oni sami so polni pohote in menijo da bodo tudi druge prav na ta način vjeli v svojo kupčijo. In se ne motijo, zakaj tisti, kateri iščejo le telesno naslado, bodo pač zapicili svoje oči v tisto mrhovino . . . Znamenje skrajne moralne propalosti je to, kajti če bi bilo več dostojnih ljudi kot e podlih, bi pač bilo toliko javnega protesta proti nedostojni propagandi, filmu, knjigi in slikam, da bi morala zginiti. Toda ne! Prav tisti filmi, kjer je napisano da "ni za mladoletne", so najbolj obiskani. Pač zato, ker tamkaj iščejo paše svoji pohoti tisti, kateri žive samo za telo in so na dušo pozabili. Mesto da bi zdrava javnost take stvari z gnusom odklonila in jih bojkotirala, jih še podpirajo s svojim denarjem in zapravljajo nedolžnost svoje duše.

Nage podobe, kipi, javne pohujševalnice so znamenje, da je svet postal gnojišče, v katerem blesté govnači sredi gnilobe, ogabnosti in smradu. Le na gnoju se tista golazen dobro počuti in ne ve kaj naj bi iskala po duhtečem cvetju, kamor hite snažne čebelice po sladki med. Njihova krila jih nosijo le od ene resnace v drugo, nikoli pa v cvetne gaje in v zračne sončne višave.

Pač ni čudno, če je tak svet obsojen v razvalino družinskega življenja, kjer ni ne ljubezni ne miru, ne zaupanja, ne medsebojne pomoči, kjer mora sodnija razsojati med možem in ženo, med stariši in otroci ter med rodniimi brati . . .

V dostojnih krščanskih hišah pač ne sme biti mesta ne za tako sliko ne knjigo in prav tako seveda, ne za tak način življenja. Telo je iz zemlje in zato vedno vleče v blato, toda razumno spoznanje, nas mora dvigniti iz nižin v višave, kamor nas poziva Stvarnik, kateri nam je po Jezusovi besedi povedal: blagor njim, ki so čistega srca, ker bodo Boga gledali.

To je ravno tisto, kar je tako silno važno: Oči ktere se pasejo na mesenosti bodo kakor krtove, kateri živi vedno v temi in zato zgubi pogled. Tisti zemljani, kateri ne iščejo ven iz teme, v katero nas hoče omotati telesnost, zgube oči za božje stvari in ne bodo vredni večne lepote. Kdor pa odvrta svoje oči in svoje misli od pohujšljivih stvari, bo pač deležen tega, da bodo njegove oči nekoč Boga gledale in tamkaj šele našle popolno lepoto, katero človek zastoj išče v minljivih telesnih in pozemskih oblikah.

RAZVALINE DRUŽINSKE SREČE

imajo svoj prvi vzrok ravno v nepravem pojmovanju vrednosti človekovega telesa. Še nedorasla mladina sanjari o večni zaljubljenosti, kot jo vidi v spridenem filmu in romanu. Celo otrokom nekateri, ali v nesparmeti, ali pa prav iz pohujšljivih namenov, vtepajo v

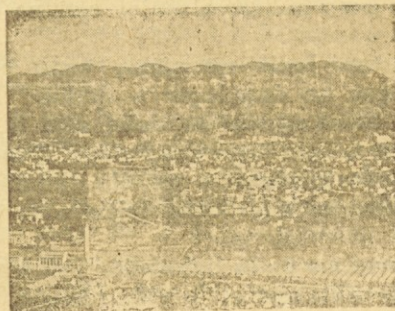
glavo zaljubljenost s tem da jim prisojajo "fanta" ali "dekle". Tisti otroški "noviji" so vnebovpijoča obsodba tistih, kateri bi morali svoje otroke modro vzgajati.

Zaljubljena mladina je slepa in če odrasli ljudje tem neizkušenim ne pokažejo prave poti, če jih ne navajajo na zatajevanje svojih čustev, če jim ne svetujejo in tudi prepovedo, kadar je tako potrebno, naj se potem ne čudijo, če bodo neki dan zvedeli stvari, da jih bo sram do dna duše, ali če bo ta mladina prezigodaj stopila v zakonski stan, negodna da dá svojim otrokom zdravo telo in primerno dušno vzgojo.

Na svetu ne živimo zaradi telesa temveč zaradi duše, kateri naj telo služi kot inštrument. Kadar ljudje to resnico prevrnejo in hočejo slepo ugajati telesnim željam, je jasno da bo prišla razvalina. In taka razvalina neizogibno čaka vse tiste, kateri iščejo le počutne ljubezni in ne skrbijo zato, da bi sentimentalno zaljubljenost oplemenitili z višjo duhovno ljubeznijo, katera ne gleda po telesu ampak išče srca in dušo ter tisto srečo, ki se dvigne nad počutnost in se ji tudi odreče.

Mladina, ki išče zaročence med plesalci in gizdolini, katera nori po plesiščih in zabaviščih, kjer brez nadzorstva počenja stvar, katere izprijenost imenuje "svoboda", v resnici pa je razbrzdanost, se ženi le za "medene tedne" ali "za poskušnjo". Taki bodo kaj kmalu iskali način, da se "razporočijo" . . . Kako naj bo pač pripravljenost na žrtve, katere družinsko življenje zahteva, med takimi lahkoživci, ki ne bodo nikdar razumeli, da zatajevanje telesnih želja neobhoden pogoj zemeljske sreče, ki sloni na družinskem miru.

Ugajati telesnemu poželenju, gledat bolj na lep obraz in dati vse na medeno besedo pomeni usodno prevaro, ki zapelje človeštvo v polom. Božja modrost, katera je pokazala edino pravo pot k sreči nam naroča brzdati telesne želje, post, pokora, zdržnost, ki so vezi ktere preprečijo, da človek ne postane zverina. Človeška skušnja dopolnjuje nauk svete vere da je lepo lice le hinavska krinka, če je za njo zadaj pokvarjeno srce. Gospod Jezus pa je s posebnim povdarkom naročal: varujte se krivih prerokov, ki pridejo v ovčjih oblačilih, pa so zgrabljivi volkovi; ne gledati na besede, marveč tehtati dejanja! To so vodilne misli, ktere moramo imeti vedno v računu, da ne bo treba na razvalinah družinske sreče objokovati zmote, ki meni da je pogoj sreče: našminkan obraz, polna miza in ploskanje množice . . .

La vista de Goricia desde Calvario, ciudad eslovena no solo por el nombre (goritza — viñedo) sino también por la historia y la población que es su raíz toda eslovena, pero italianizada en parte bajo la presión fascista.

GORICA. Zunanje lice se v teh letih ni nič spremenilo . . . Samo ob severnem robu, okrog postaje je nekaj razvalin, manj pa okoli južne postaje . . . Če prisluhneš govorici, kmalu spoznaš, da je slišati več naše besede kot italijanske. Zvečer življenje zgodaj zamre radi policijskih predpisov. Naša oblast je trenutno ZVU (Zavezniška vojaška uprava). To je mora, ki tišči nad mestom in mu ne da razmaha. Gospodarstvo je prikrojeno vse na začasnost. Nihče ne dela velikih

načrtov, ker ne vemo kaj nas čaka. Še bolj pa trpi ljudstvo radi politične zmedenosti, ker se vseh polašča malodušnost.

Gorica spada med 4 slovenske stebre (Trst, Gorica, Celovec, Maribor). Partizani že 4 leta obetajo Slovencem vse do Taljamenta. Vsi smo verjeli v te obljube, pa je treščila v nas strašna novica: štirje veliki z Molotovom vred so dosegli sporazum. Trst z okolico svobodno mesto, ostala dežela se razdeli na podlagi

francoske črte. Gorica pripade Italiji. Vsa dežela je zaječala. Strašno razočaranje je šlo čez vso deželo . . . Tedaj smo zvedeli pa še to, da se je Togliatti, voditelj italijanskih komunistov izrazil takole: Med britansko vlado in Kraljem Petrom je bil podpisan dogovor, po katerem bi vsa Primorska s Trstom in Gorico pripadla Jugoslaviji. Zasluga komunistične politike je, da se bosta Trst in Gorica rešili za Italijo" . . . Strašno smo žalostni, ker smo bili tako kruto prevarani!

UN ENEMIGO MUY SUTIL

¿No sabéis que cuantos hemos sido bautizados en Cristo Jesús, lo hemos sido en la muerte de El? En el bautismo hemos sido sepultados con El en la muerte, a fin de que así como Cristo resucitó de muerte a vida para gloria del Padre, así también procedamos nosotros con nuevo tenor de vida. Que si hemos sido injertados en El por medio de la representación de su muerte, igualmente lo hemos de ser representando su resurrección, haciéndonos cargo que nuestro hombre viejo fué crucificado juntamente con El, para que sea destruido el cuerpo del pecado, y ya no sirvamos más al pecado . . . Y si nosotros hemos muerto con Cristo, creemos que viviremos también juntamente con Cristo . . . No reine pues el pecado en vuestro cuerpo mortal y no obedezcáis a vuestras concupiscencias. (Rom 6).

Sólo es de Dios aquel, que tiene el espíritu de Cristo, y aunque el cuerpo es mortal por su naturaleza perecedora, el espíritu vivirá por la justicia . . . Y si el Espíritu de aquel, que resucitó a Jesús de la muerte, habita en vosotros, El que resucitó a Jesucristo, dará vida también a vuestros cuerpos mortales, en virtud del Espíritu que habita en vosotros . . . Hemos de padecer con Jesucristo y seremos con el también glorificados . . . Con todas las creaturas sufre el hombre la servidumbre de la corrupción producida por el pecado original, pero con la lucha contra el pecado y con la ayuda de la gracia divina hemos de librarnos de esa servidumbre de la carne y alcanzar la libertad de los hijos de Dios. Así triunfaremos sobre el pecado, sobre la carne y finalmente sobre la misma muerte (Pablo en Roma, cap. 8, I Cor. cap. 15). Subraya: "Como hemos llevado la imagen del hombre terreno, llevemos ahora la del hombre celestial. Digo esto, porque la carne y sangre no pueden poseer el reino de Dios, ni la corrupción poseerá la herencia incorruptible."

En la época de la cultura de la desnudez es necesario aclarar cual ha de ser la actitud respectiva. La educación misma, noviazgo, excursiones, bailes, baños, coqueterías, arte, propaganda, teatro son asuntos en los cuales ha de tenerse un concepto claro para no caer en las redes de la corrupción.

¿QUE ES EL CUERPO HUMANO?

Es el primer punto, del cual se deduce la conducta para todos los casos que pueden presentarse en la vida.

Aquí empieza la divergencia, debido a la cual ha caído la humanidad en tantos errores y sigue sufriendo tantas consecuencias fatales: hijos defectuosos y corrompidos, tantos hogares desgraciados y familias destrozadas, lágrimas, miserias y crímenes.

Jesús nos dió la llave para la solución de este problema con las palabras: "Quien quiere ser mi discípulo, debe renunciar a sí mismo, tomar su cruz y seguirme". Estas palabras no se refieren sólo a los llamados a la perfección superior, sino van dirigidas a todos los cristianos para indicar el único camino de la felicidad terrena.

Otras veces más tocó Jesús ese mismo tema con términos tan claros que no dan lugar a dudas. La confusión que reina en el mundo se debe sólo a la sensualidad humana y a la astucia demoníaca. Donde no hay desenfreno de las pasiones o malicia diabólica resulta exidente a todos los que tienen juicio sano de que:

1. el cuerpo perecedero es la habitación del alma inmortal durante la prueba que es la vida terrena.
2. Durante la vida sirve el cuerpo al alma como instrumento para ganar méritos para la vida ulterior.
3. Para llevarse a cabo los planes divinos, para que se mantenga la vida hasta la hora fijada y para que se conserve la humanidad, plantó Dios en el cuerpo humano varias inclinaciones y pasiones.
4. Ellas son fuerzas ciegas que deben ser guiadas por la luz de la razón y por los mandamientos que impuso Dios al hombre, de la misma manera que la

marcha de los coches debe ser regulada por la mano diestra del conductor y por las reglas que disponen el movimiento caminero para evitar los choques.

5. Los placeres, que apetece desordenadamente el cuerpo, sirven al demonio como instrumento para arrastrar a la ruina las almas, por eso las advertencias de Jesús contra las tentaciones.

6. El cuerpo, habitación del alma, redimido por Jesucristo, santificado por el Bautismo. Comunión y otros sacramentos es templo del Espíritu Santo.

7. Más todavía nuestros cuerpos son miembros de Jesucristo, quien vive en las almas si están en la posesión de la gracia, que es participación de la misma vida de Jesús. Siendo el cuerpo templo del Espíritu Santo y miembro del cuerpo místico de Jesús le está deparada también la gloria de la resurrección y el goce de la dicha eterna.

8. No tenemos pues el cuerpo para gozar en esta vida, sino para ganarnos la otra practicando virtudes y renunciando a los placeres ilícitos.

¿AMIGO O ENEMIGO?

Sublime es pues la misión del cuerpo humano, pero siempre subordinado a la vocación eterna del alma. Nunca puede tener el cuerpo prerrogativas sobre el alma, sino que debe estar subordinado a los derechos eternos de ella. Según el plan inicial divino debería reinar plena armonía entre los dos elementos que componen al hombre. El cuerpo estaría libre de las molestias de la enfermedad, dolor, miseria y aún de la muerte, pasando, en el paraíso la prueba, trasladándose luego al cielo junto con el alma. Las capacidades físicas, no entorpecidas por nada, pero sublimadas por la íntima unión con el alma, que es espíritu, darían al hombre un dominio mucho mayor sobre el mundo visible y sobre las energías ocultas, que ahora, en las condiciones deterioradas por el pecado original, pueden descubrirse y aprovecharse sólo con grandes empeños. En tales condiciones gozaría también el alma de grandes ventajas, por tener un instrumento mucho más apto en el cumplimiento de su misión terrena y nada rebelde a su vocación sobrenatural.

Pero intervino el demonio, envidiando al hombre la dicha. Contra ese enemigo ni fué, ni nunca será, el hombre inmunizado, ya que su vida necesariamente debe pasar la prueba para merecer el premio. Eva falló por prestar oído y dar más crédito al demonio que a Dios. Siempre se repite la misma tragedia, solo con la diferencia de que el primer engaño tuvo consecuencias fatales para la humanidad entera, mientras que las siguientes afectan directamente solo al culpable. Eva puso en duda la promesa divina, desobedeció a su precepto de no gustar del fruto prohibido. Fué una rebeldía contra su Creador y bienhechor indiscutible . . . Del demonio no recibió nada más que palabras engañosas y halagüeñas . . . En los miles de años transcurridos desde entonces el demonio no necesitó cambiar de táctica, porque siempre le dan buenos resultados la mentira y el halago . . . Eva se dejó engañar y hasta convenció a Adán; todos los hombres desde entonces renuncian fácilmente al cielo después de la muerte por un placer carnal presente.

Fué una rebeldía contra Dios, al cual el hombre negó fe y obediencia. La creatura se ha rebelado contra el alma. Deshecha fué la armonía inicial. El hombre rompió el lazo que lo unía con Dios. A la vez fué roto el lazo que establecía la unión perfecta entre el cuerpo y alma humanos.

Desde entonces sentimos todos esa desunión del cuerpo, que apetece contra el alma. Al espíritu resulta

difícil sujetar el cuerpo, su instrumento material. El alma aspira hacia Dios, el cuerpo pone trabas. Vemos nuestro deber, comprendemos la necesidad de cumplirlo, sentimos la obligación, sin embargo cuesta tanto, tanto . . . El cuerpo con sus inclinaciones, pasiones y debilidades, frustra los mejores propósitos del alma. Aspiramos a las alturas, pero el cuerpo arrastra a los fangales y para que la desgracia sea más completa, trastorna el juicio sobrio del alma. Sus fuerzas espirituales, que deberían guiar hacia arriba, dan en la dirección opuesta hasta el fondo mismo de la maldicia, ya que la materia, el cuerpo, es el gancho de donde puede agarrar el demonio para llevar al hombre a la ruina completa.

¡He aquí la razón por la cual podemos discutir si el cuerpo es amigo o enemigo del alma!

Por la corrupción de la naturaleza humana reina siempre cierta oposición entre el cuerpo y el alma. El deber del hombre es, sujetar la materia siempre al espíritu, y si lo logra, y con la gracia divina es esto fácil, el cuerpo será un instrumento perfecto del alma, como una máquina en las manos de un maquinista práctico, pero si uno flaquea en la dominación sobre su cuerpo, si deja a las pasiones libertad de acción en lugar de reprimirlas enseguida como es justo, su cuerpo tomará pronto el timón y el alma quedará esclavizada.

El cuerpo pues puede ser amigo o enemigo. Amigo es, y muy apto y capaz, cuando el alma impone con voluntad firme el dominio absoluto sobre la materia. Hasta las enfermedades pueden ser vencidas con un régimen energético de una voluntad férrea. El sueño, el cansancio, hambre, debilidad física ya no constituyen barreras infranqueables al hombre que logró reducir las rebeldías del cuerpo al dominio de su espíritu. Los más grandes bienhechores de la humanidad comprueban este hecho.

Enemigo es el cuerpo, cuando el hombre le deja rienda suelta. Cuanto más se lo halaga, cuanto más se relajan las reglas de la vida moral para complacer los apetitos carnales, tanto más crece la angustia del alma, tanto más se rebaja el espíritu, tanto más decae la felicidad individual y colectiva. Los placeres pueden saturar el cuerpo, pero hunden el alma en angustias y desesperación. Se busca la dicha al complacer a las pasiones de la carne, pero no se encuentra más que desilusiones y ascos. Así resulta el cuerpo, por su hambre de placeres, el asesino de la dicha del alma y finalmente también de la salud y salvación del cuerpo. He aquí el más peligroso enemigo!

Así que la posición justa entre el alma y cuerpo debe ser ésta: El cuerpo es amigo si se lo mantiene en la condición de un servidor bien sumiso. La salud del alma y del cuerpo salen ganando en esa relación. Pero si al cuerpo se le deja la rienda suelta y se busca la dicha en la satisfacción de las pasiones carnales, se impone como un tirano implacable que lleva a la ruina.

Por eso manda Jesús tan incondicionalmente a sus discípulos el deber de "renunciar a sí mismo" tratar al cuerpo con un régimen firme, para que no tenga modo como rebelarse contra el alma. He aquí una profunda razón de mortificaciones del cuerpo.

LA EDUCACION CRISTIANA

impone el deber de vigilar y rectificar siempre todos los brotes sensuales y egoístas. ¡Qué error más fatal aquel de dar todos los gustos a los chicos y llevarlos como hermosos muñecos! Esos muñequitos, muy simpáticos quizás, mientras pequeños, son una prolonga-

La alegría de los Reyes magos en la familia Dobrovič Mavec.

Lepše kot vse igrčke so pa te tri srčkane punčke pri Dobroviču v Munizu.

ción de la vanidad de sus padres . . . Evidente que hay que dedicar gran cariño al físico de los hijos, pero ese cariño no ha de ser ciego, atendiendo solo lo material y descuidando lo espiritual. Pronto sentirán los padres imprudentes graves consecuencias de su educación material. El amor para con los hijos debe dar el primer lugar a la parte espiritual y el segundo a la material. Ni sanos ni buenos resultarán los chicos, a quienes sus padres ahorran todos los inconvenientes físicos . . . ¡Por algo quiso Dios que tengan los niños a sus padres, personas que han de tener más experiencia y que han de tener también prudencia y por algo rodeó la vida con sinsabores . . .

Al chico se le ocurre que quiere helados. Reclama agua. No le gusta la sopa . . . Pero quiere tal otra comida . . . No es todavía la hora de comer, pero ya grita . . . ¡Ay, qué tiranos se ponen algunos chicos! Y, cuanto más se apresura la pobre mamita a satisfacerles, tanto peor se ponen! ¿Y, que ha de esperar aquella mamita, que cede a su hijito en el tranvía el asiento y ella viaja de pie? . . . Más tarde comprenderá también ella la importancia de las palizas, pero entonces será quizás ya demasiado tarde. El chico ya está mal educado y la misma mamá, que se apresuraba siempre para librarlo de toda molestia, será incapaz de corregirlo. Más tenía en cuenta el cuerpo que el alma de sus hijos; se hacía esclava de ellos. ¡Caro lo pagará! Las lágrimas tardías ya no podrán remediar más. Los padres y la familia entera sufrirán por la debilidad con los chicos caprichosos, atendidos ciegamente.

Si hay hoy, y con justa razón, tantas quejas contra los chicos mal educados, escenas lamentables en las calles, lugares públicos y privados, gente haragana en el cumplimiento de su deber y muchos síntomas más, de la descomposición del bienestar de la sociedad, se debe eso en gran parte a los errores en la educación, que da preferencia al cuerpo en lugar del alma.

Si alguien quisiera tomarse la molestia, de comparar la sociedad actual, tan adelantada en la cultura física e intelectual, (según las ideas de los rene- gados de Dios y del alma, llave de la dicha) llegaría bien fácilmente a la conclusión, de que los miles de vigilantes reemplazan muy mal a los sacerdotes, que antaño, con la educación religiosa, ponían base al orden social y moral. Cien vigilantes no pueden sustituir el trabajo de un solo educador cristiano. Mil leyes

no podrán impedir el salvajismo, en el cual cae inevitablemente la nación educada en la escuela laica, que prescinde de Dios y del alma y reduce el ideal de la dicha al bienestar material.

La escuela laica, que inevitablemente lleva a la atea, es el asesino de la felicidad del cuerpo y del alma, del individuo y de la nación. El trabajo más demoníaco realizan aquellos que combaten la enseñanza religiosa, el único remedio que puede poner freno al embrutecimiento del pueblo y destrucción del hogar.

DEPORTE, SENAL DE LA DECADENCIA

"Mens sana in corpore sano" es una regla absoluta. Pero cuando se llega a l'extremo, de que se dedica toda preocupación a la educación del cuerpo, cuando los empleados en sus oficinas dedican más interés a los partidos y campeonatos que a su deber profesional, cuando los estudiantes se preocupan más por los resultados deportivos que por sus ilibros, cuando se falta a la misa el domingo para no perderse un partido, cuando en las casas las fotos de los equipos deportivos ocupan el lugar de imágenes sagradas, cuando se dedica mayor interés a los deportistas que a los santos y los prohombres de la patria, o de la ciencia . . . la patria no anda bien.

Deber es preocuparse por la salud y fortalecimiento del cuerpo. El deporte es un medio, hoy día realmente indispensable, pero no han de llevarse las cosas al extremo de olvidarse que el cuerpo no es más que instrumento del alma. ¡Para poco sirve un artístico cajón de radio, si el aparato no funciona! . . . El hombre no lo es por su cuerpo, sino por su alma. Pues si la fuerza física fuera lo principal, tendrían que elegirse presidentes y ministros entre los elefantes o, si se quiere, boxeadores . . .

En la historia de Grecia conocemos una época de grandes filósofos y héroes, a la cual siguió la de "estadios" y de "estética". Mientras durante la historia de los primeros creció la grandeza helena, llevó el sensualismo de los segundos a la decadencia y finalmente a la esclavitud. A pesar de los brazos fuertes de los deportistas, y de las imágenes bellas, se derrumbó la nación. En las esculturas desnudas comprendemos cual fué la causa de su derrota. El hombre es grande mientras domina su sensualidad y resulta miserable, cuando en ella busca su dicha.

LA DESNUDEZ EN LOS BAÑOS, LA MODA,

la frivolidad en los bailes, la audacia en las excursiones son señales lamentables de la situación moral.

Se dice burlonamente: "ustedes miden la moral con los centímetros". Dejemos de lado eso de la moral centimétrica, pero dejemos bien sentado el hecho de que una mujer pudorosa ha de tener buen cuidado, para no ser motivo de escándalo ni de malos deseos. Las mujeres, nobles en sus sentimientos, pero imprudentes en su conducta, se dejan fácilmente engañar con la idea de la "moda". Para ellas, si son de moral intachable, parecen los escotes cosa de estética. Es muy posible que ellas contemplen las líneas del cuerpo y las formas de las piernas con un teórico criterio de la belleza. Pero el cuerpo de la mujer se exhibe también a la vista de los hombres cuya imaginación generalmente no se detiene en el centímetro hasta donde llega la pollera o la malla, ya que aquella denuncia a su portadora como a una mujer frívola, sino que puede dar motivo para cualquier deseo perverso. Más todavía: los hombres corrompidos, que en la mujer no ven otra cosa que el juguete de sus pasiones, no omitirán la oportunidad de acercarse a una joven, en cuyo porte descubren señales de liviandad,

para intentar sus conquistas perversas. La pollera corta y el escote provocativo son la vidriera que exhibe el cuerpo a la prostitución. ¡Mujeres decentes deben de sentirlo!

La moral no se mide con centímetros, pero una mujer pudorosa ha de tener en cuenta su gran obligación de no servir como instrumento de las tentaciones para los hombres, en cuyos sentimientos fácilmente predomina la pasión, mientras que la mujer toma el problema de amor mayormente con un criterio espiritual.

La "libertad" que en esta materia se reclama a veces con tanta insistencia, y que tan frecuentemente apoyan las mismas mujeres, tiene su última razón en los instintos perversos de los hombres "libertinos", que, bajo un pretexto de estética, comodidad, salud, economía o arte, intentan convencer a las mujeres ingenuas y al público inconstante, de que en ello no hay nada de malo, de que los que lo critican son unos puritanos . . . unos beatos, que no comprenden la mentalidad de este siglo.

El demonio tiene siempre sus engaños contemporáneos, para disfrazar sus planes perversos. Con ironía hipócrita se burla de la moral "centimétrica", para despistar a aquellas almas buenas a quienes tiene tendida esta trampa. La moral no es centimétrica y no la define ni la pollera, ni la malla, pero la pone de manifiesto. No diremos que una joven, que en su ingenuidad e ignorancia usa una moda que está por debajo del nivel de la moral autorizada por la Iglesia, es por eso una perversa . . . Pero si diremos, que aquella joven ignora la malicia del mundo y que se expone al gran peligro de caer víctima de aquellos hombres para los cuales la mujer tiene solo el cuerpo, ya que su alma no la toman por nada en cuenta ni tampoco nada les importa el porvenir de un "bacalao" . . . Una mujer noble, incapaz de deseos perversos, puede ser bastante ingenua, para creer en la estética, y exhibir su cuerpo hasta en los bailes y baños provocativos. Puede atribuir los aplausos a los gustos artísticos; también puede creer que por este camino podría conquistarse un buen esposo . . . No le vamos a echar piedras, pero tampoco podemos dejarla en su fatal engaño, ya que, aunque sin querer, es instrumento del pecado y corre grave peligro de su propia ruina moral. Si no es perversa terminará por serlo.

Lo cierto es que una mujer juiciosa y decente no pierde nunca de vista el hecho de que un modesto vestido es la protección de su honestidad, recomendación de su dignidad y defensa contra el pecado. Por eso no sólo cuando va a la iglesia tendrá en cuenta esta norma, sino también en el paseo, en la excursión, en el baile, en el teatro, en la calle, en la playa y también en su casa. A los ojos de la gente honesta vale esta medida. Pobres las jóvenes, a quienes importa más la opinión de los perversos, que se rien de la moral "centimétrica". Lamentables también, los padres que no educan a sus hijos en el pudor permitiendo a los chiquitos aparecer desnudos en el patio o en la calle.

LA PROPAGANDA INMORAL, EL ARTE

la pantalla y el escenario, la lámina, el libro, el chiste, conversaciones de doble sentido forman otro capítulo donde busca alimento la perversión moral, consecuencia del materialismo y falta de la orientación sobrenatural de la vida humana.

Parece que algunos artistas son incapaces de producir un cuadro sin exhibir desnudeces. Algunos fabricantes viven convencidos, de que sólo el cuerpo de

una mujer desnuda es capaz a traerles buenos clientes . . . Las empresas de films creen que sólo escenas frívolas son atractivo eficaz para sus productos. Otros creen ser geniales cuando dicen chistes groseros y se consideran interesantes en sus cuentos verdes.

Todo eso denuncia una moral bajo cero. No se vive solo de pan, sino también de la palabra de Dios, la que allí falta por completo.

Se creen espirituales porque fabrican la ilusión de chispa, de arte, de inteligencia; pero son como los escarabajos cuyo "traje multicolor" brilla en la basura, pero cuyas alas son incapaces de llevar a las alturas del sol y de la luz puros. Ellos brillan sólo en el estiércol, entre podredumbre y malos olores.

Es bien lamentable esta "cultura" material, incapaz de las alturas espirituales, entregada a los groseros gustos sensuales de la carne, que profana lo más sagrado y ensucia mezquinamente lo más sublime. ¿Qué se puede pedir de un farsante que hundió su alma en un barril de cerveza o la remató por un churrasco? Su alma, hecha a imagen de Dios, ha perdido todo lo sublime y no le queda otro papel que aquel del hijo pródigo: cuidador de chanchos. Es lógico pues que en esa basura se desenvuelven luego todos los talentos recibidos; solo queda el estiércol con el cual edificar las construcciones. Por eso una persona de gusto y de criterio, frente a esa propaganda inmunda, de arte detestable, de espectáculo indignante, de chiste grosero, no puede sentir otra cosa que un profundo desprecio y compasión dolorosa.

EL NOVIAZGO Y EL MATRIMONIO

también sufren consecuencias funestas si a la carne se dan mayores derechos que le corresponden. Para la gente, que tiene como único objetivo de la vida el placer, para aquellos que detrás de la pantalla material en la cual se desenvuelven las escenas de esta vida transitoria, niegan las realidades eternas y la res-

ponsabilidad delante de Dios, el noviazgo y el matrimonio no son más que un pasatiempo.

Como no se puede pretender el aseo de los animales que gustan revolcarse en los fangales, así tampoco puede esperarse honestidad de la gente, para la cual el cuerpo no es otra cosa que instrumento de placer. Como el bíblico "hijo pródigo", mientras lleno de dinero, que recibió de su padre, no tenía escrúpulos ni en el derroche de sus bienes, ni por su salud ni por su dignidad; tampoco sentía remordimientos en arrastrar a la ruina o otras personas . . . hasta que él mismo quedó arruinado . . . Recién entonces se dió cuenta de que su vida era la de un cuidador de chanchos . . . Solo entonces comprendió que en la casa de su padre estaba mejor el último peón que él, el hijo ingrato, desertor, que mientras atendía los chanchos, él mismo sufría extrema miseria.

He aquí la causa de la tragedia contemporánea, que, a pesar de tanto lujo y holgura aparente, hay tan pocas personas felices . . . Se dejaron arrastrar a los fangales de los placeres materiales, pero por más que remuevan ese barro, no hallarán gusanos capaces de aplacar la sed de la felicidad que solo puede ser satisfecha si se comprende y pone en práctica aquella bienaventuranza evangélica: "Bienaventurados los limpios de corazón, porque ellos verán a Dios".

El amor puro y el hogar cristiana, sellado con el sacramento del matrimonio, son fuentes de muchas alegrías sublimes y base de la dicha en cuanto puede existir en este mundo, pero solo si se tiene siempre en cuenta que el cuerpo es instrumento del alma, que los apetitos carnales deben ser subordinados a las reglas que puso el Creador, que la vida terrena es tiempo de prueba y que la dicha definitiva está en la patria eterna, que está más allá de la pantalla en la cual se desenvuelve la vida mundana.

Del tema noviazgo y matrimonio trataremos ampliamente en el próximo número.

David Doktorič:

IZ SVOJIH BOLESTI GLOBIN

Žalost pri meni je danes v gosteh,
hudó krvavi mi srcé. — — —
Za ljubezen prejel sem zasmeh.
Kako me te rane skelé!

Zadele so me preodurne besede
kakor umazani pljunki v obraz,
ranile težko so me grde klevete,
ko z biči me bil je njih glas.

Breobzirnost me z vencem bodečim
je venčala, s trni preostirim,
trn vsak pa z želom bolečim
se vbada v sence mi z mukami trpkimi.

Iz svojih boleti globin
se k Tebi mi dvigne pogled, o Mož bolečin,
bolesti jaz Tvojih brezmejno bridkost
še komaj umevati zdaj po njih sem začel,
čemu si tak grozno trpeti hotel.

Saj ni je primere, o Bog Ti moj,
med Teboj in menoj,
ker Ti si, Križani, večna Svetost,
jaz pa ves grešna in blatna slabost.

Če jaz tedaj, ničla, trpim,
za lastne pregrešnosti se pokorim.
A Ti si trpel, da mene odreši
Tvoja ljubeča Modrost,
da mene na veke osreči
Tvoja neskončna Sladkost.

SPOROČAM ROJAKOM,

da bom v dneh od 23. februarja do 13. marca odsoten iz Buenos Airesa.

Najprej pojdem v Córdoba, kjer bom imel sv. mašo pri frančiškanih med 8. in 9. uro v dneh 25. do 28. februarja. Tisto uro me je torej lahko dobiti in bo tudi prilika za sv. spoved.

Iz Córdoba se bom vrnil 8. marca in bo 9. marca maša na Paternalu, potem pa spet odidem do 13. marca.

Če bi Buenos Airesu bila kaka potreba duhovnika, kličite k sv. Rozi, kjer bo med tem č. g. Košiček. Tel. 48-0095.

Sporočamo ažlostno vest o smrti naše ljube matere.

† Jožef Kogoj, roj. Pavlin
ki je zatisnila oči 13. jan. 1947, stara 71 let na domu v Podgori pri Gorici. Med tem, ko se je pripravljala, da bi prišla v Argentino, jo je Bog odpoklical iz solzne doline skoro nepričakovano.

Doma žaluje hči Helena por. Ličen, tukaj pa jaz Mirko Kogoj, sin in hčerka Anica, por. Frau ter najini družini.

Sveta maša za rajno bo pri sv. Rozi 5. febr. ob 9 uri na Paternalu pa v marcu.

V Ajbi pri Kanalu je zaspala v Gospodu

† Marija Paravan por. Jerončič

15. febr. 1945 je zatisnila oči v visoki starosti. Umrla je od bolezni. Rojena je bila v Kostanjevici. Doma zapušča sina Antona. Tukaj obžalujejo dobro mater hčeri Katarina por. Lovišček, Terezija por. Vidič ter sinova Avguštin in Janez, vsi poročeni in živeči v Muñizu. Rajnica je zakopana v Kanalu. Obletnica zanj bo v San Miguelu.

Po Argentini Sem Ter Tja

7. febr. je prišel v Punta Arenas papeški legat s spremstvom nekaterih škofov, mnogi odlični predstavniki katoliškega sveta so bili že navzoči preje in tako se je tisti večer vršilo prvo slovesno zborovanje, katerega dež ni več motil a tudi mraz ga zmočiti ni mogel. Kar otrple sonam roke in modrele so ustnice v mrzlem pišu, ki je vlekel čez zborovališče, na katerem je bilo zbranih kakih 6000 oseb. Tisti seveda, katere je vlekla le radovednost so jo popihali domov ali pa izza okenj v zakurjenih sobah opazovali prizor goreče množice, katero je znotraj grel dosti močan ogenj, da jih zunanji mraz ni oplašil. Veličastna in čarobna razsvetljava je veličino prizora še dvignila in dala pričevanja, da je tudi danes ljudi, kateri bi sledili vnemi prvih krstjanov, katero so doumeli, da je treba Bogu dati kaj in da mu je treba dati tudi veliko če veliko tirja in da mu je treba dati tudi življenje, če bi Bog tako zahteval.

Umreti za vero? . . . Kako nesmiselno se to sliši danes premnogim. Navdušujejo se morda za domovino in bi se jim zdelo nekaj vrednega, umreti zanjo, ni dvoma, da je prava domovinska ljubezen le tista, katere gre do zadnjih posledic, kadar je treba, a vendar gre v tem le za — posvetno, prehodno domovino, v kateri tolikokrat počenjajo umazanije tisti, kateri v narodno zastavo zaviti zahtevajo žrtve od drugih a sami pa dobro živijo na stroških "domovine" . . . ne da bi dali zanjo niti las svojega bitja ali imetja . . . Velika je misel heroične domovinske ljubezni, toda spomeniki, katere narodi postavljajo svojim junakom, grede kmalu v pozabo . . . Samo duša živi večno in samo nebeška domovina je večna, zato je pač jasno, da je večna domovina bolj vredna junaške mučeniške smrti kot zemeljska domovina krvave smrti na bojnem polju . . .

Kaj imam od vere? vprašuje zaničljivo posvetni človek, kateri meri srečo s številkami in naslovi. Pozabil je to, kar nam ponavlja zgodba življenja vsaki dan, ki so besede Svetega duha: "Včeraj sem videl mogočnika, ki je ponosno stopal in prezirljivo gledal na druge, gleda lsem kronane kralje, kateri so se ponášali s svojo oblastjo; ko sem jih drugi dan iskal, jih pa že nisem več našel . . ." Pa bo še vpraševal kdo: "Kaj imam od vere?" . . . Kdor noče umeti osem blagrov bo pač hlatal za rožnatimi barvami mavrice, katere mu na tem svetu srečo obeta toda našel je pa ne bo. Kdor pa bolj na globoko pomisli, tisti razume, zakaj so milijoni vernikov raje umirali, kot da bi zatajili Boga in se s tem odrekli večni domovini in zakaj je tudi danes mnogo takih, kateri prosijo: "Daj mi Gospod stanovitnost do konca in če je Tvoja volja taka, največjo srečo da bi smel umreti za Tebe kot si Ti zame" . . . Za človeka, kateremu velja samo sedanje življenje, je pač nesmiselno, žrtvovati ga in ga ne bo dal ne za posvetno ne za večno domovino. Kdor pa razume, da smo namenjeni v večnost, razume tudi besedo: "Kdor bo zaradi mene žrtvoval svoje življenje ga bo našel, kdor pa bo hotel rešiti svoje telesno življenje, ga bo zgubil."

V dneh kongresa sem videl, da je tudi doli na skrajnem jugu vernih mož in žen, fantov in deklet, kateri so pripravljani zaradi Boga in svoje duše tudi kaj trpeti in žrtvovati. Kljub mrazu, kateri je spravil naša telesa v trepet, so bile naše duše srečne in naša srca topla . . .

V JUGOSLOVANSKEM DOMU

8 febr. je bil namenjen mladini. Po viharjih in deževnih dneh, po strupenem mrazu prejšnjega večera, je 8. febr. vstalo krasno sončno jutro. Bog se je hotel razveseliti in dati veselje otrokom. Iz vseh strani so se vsipala krdelca prvoobhajancev, katerih se je zbralo 600 in drugih otrok, katerih je bilo kakih 3000, da se izpolni na kongresu srčna želja Jezusovega Srca: "Pustite male k meni, ker njih je nebeško kraljestvo".

Nedolžni obrazi, neskajljeno veselje otrok in lep sončni dan so navdušili množice in opozarjali tiste, katerim je njihova vest že dodobra otopela, da so tudi oni poklicani, da obnovijo v svojih srcih otroštvo božje, in ko so zvedeli razodetje: 100 milijonov otroških "Zdrava Marija", katere so molili pobožni otroci v celi deželi Čile, je tista sila, ki je razgnala oblake in dala otrokom po nevšečnih in skoro brezupnih dneh tako prijetno sonce, je v marsikaterem neodločenem padla zadnja ovira in so se zgrnili tisti dan okrog spovednic, kjer je božja ljubezen tajala ledene okove grehov.

Ob 13 uri je bil napovedan slovesen obisk kongresa Jugoslovanskemu domu. Naši ljudje so doli pač tako važen činitelj, da je bil ta obisk vključen v uradni program in je postal tudi točka, katere je bila zelo simpatično in obširno komentirana v vsem časopisju.

V izredno ljubeznjivem govoru je papeški legat izrazil svoje priznanje junaškemu jugoslovanskemu narodu in želel, naj bi tudi sedanje viharje prebrodil ta narod, ki je tako junaško prestopal turške čase. Še več govornikov se je prijavilo. Posebno navdušenje je zbudil Natalio Brzovič, ki je imel prvo besedo in je legacijo pozdravil v imenu kluba in Jugoslovancov. On je bil tedaj tudi jugoslovanski konzul v Punta Arenasu.

Spregovoril je tudi, na poziv zbranih, g. kaplan Janez Hladnik, častni gost jugoslovanske kolonije v dneh kongresa. Kar najbolje smo se imeli in že smo pozabili, da je bilo sonce dano le za otroke, zato nas je ekar nevšečno presenetilo, ko smo na rastanku ne le videli temveč tudi čutili, da je lepega dne konec, dežnika pa ni bilo.

Na srečo je ljubezenjivi rojak Anton Kusanovič ponudil svoj avto, da nas je zapeljal pod varno streho.

POPOTNICA O POLNOČI.

Naslednji dan je bil namenjen ženam. Treba je bilo predelati program in koncentrirati glavno delo v šestih cerkvah mesta, kjer so se vršile še bolj prisrčni akti. Neprestani dež je zborovanje zunaj onemogočil.

Popoldne se je spet zvedrilo in se je tako pripravil prekrasen večer za slavnostno polnočnico.

V cerkvi Marije Pomočnice, kjer stolujeta v stranskem oltarju tudi naša sveta brata Ciril in Metod, je bila vsak čas prilika za spoved naših rojakov in so dali toliko opravka, da res nisem vedel, ali je zunaj sonce li dež. Komaj sem skočil na obed in na večerjo, pa že je šlo spet naprej. In če sem se pokazal kje zunaj, takoj me je obdala gruča ljudi in med njimi sem zopet in zopet našel kakega znanca iz Buenos ali iz mojih potovanj.

Banda je igrala vse naprej, množice so valovile od zborovanja domov pa spet na druge sestanke in slednjič je bilo vse organizirano za slovesno polnočno mašo. Ob 11 uri so me kar na silo dvignili iz spovednice: Bolnik kliče . . . Zdravi pač laže počakajo kot bolnik in zato je treba hiteti. Res ni bilo daleč, a bilo mi je le malo neprijetno, ker sem tudi jaz želel videti veličastno podobo polnočne procesije . . . Toda duhovnik

† Emilia Časar de Jakič
murió en Eslovenia a los 18 años de edad, la única hija de la familia Časar, que deploran la pérdida irreparable.

Žalostne glasi smo sprijeli 9/12 1946 iz Markovec, Prekmurju, da nama je naja ljubljena i jedina či zapustila i dokončala svojo zemeljsko življenje pri svoji mladi letaj.

† Emilia Časar poročena Jakič.
Rojena je bila 7/2 1929. Poročila se je 3/2 1946 z Imre Jakič. 19/11 1946 leta je porodila čerko, se v dobrom stani i zdrávji 23/11 so krstili dete na imé Reginika. 24/11 se je čutila glavo boléti i po tistom so zvali doktorsko pomoč, ki je prišla dvókrat i nej bilo pomoči. Vu noči 24 na 25 novembra je pustila dušo i se je preselila vu vekivečnost.

Za njov žalijov: njéni mož imré i mála novo rodjena či Reginika, dedék i baba, víjéac i tática, njéni bratavici Vendel, Jožko, Mariška.

Tukaj vu Argentine do smrti žalosniva oča i mati Stélan Časar, Marija Časar roj. Gáspar i tática Ana Časar.

Maša za rajno bo na Avellanedi 23. februaria ob 10h. Zapoje žalni zbor.

mora pač biti pripravljen žrtvovati svoj osebni užitek, kadar njegova služba tako zahteva in tedaj je zahtevala. Morda sila res ni bila tako velika, toda duhovnikova naloga je, da poskrbi za dušo, ki potrebuje božjega zdravlja, zato sem pohitel z upanjem, da bom morda le še kaj preje prost . . . Ko sem se vračal, sem že srečal nekatere, ki so se razhajali s kadečimi se plamenicami . . . Procesija je že končala, sveta maša se je že začela . . . Prizor za človeške oči je že minil, toda veličina polnočne službe božje, ganljivi prizor, še bolj ganljivo skupno sveto Obhajilo, me je pa še čakalo. V sijajnem redu je bilo razdeljenih 6000 svetih obhajil. 30 duhovnikov je obhajalo, 60 fantov jih je spremljalo, 200 rediteljev je vzdržalo odličen red. Med tem, ko je južni križ migljaj s svojimi svetlimi zvezdami in oznanjal, da je samo v Kristusovem križu dana svetu pot do miru, je odmevala goreča molitev, katero je množica ponavljala za govornikom, ki je po zvočnikih vodil vsa dejanja in segal do dna tudi najbolj trdim in nedostopnim.

Ob dveh se je množica razšla, da se spet zbere naslednje jutro ob 10 uri pri slovesni veliki maši na istem mestu. Ljubko se je smehljalo sonce na nebu. Kar krepko so prišnili žarki v množico, da bi se vsi zavedeli, da vse dobro prihaja od zgoraj od Očeta luči. V slovesnem trenutku, ko so nam prebirali po zdrave od svetega očeta, od škofov in svetnih oblastnikov ter od organizacij iz celega sveta, so zabrnili v lepih formacijah avijoni in dali tudi iz višine čast Kristus v Sveti Hostiji. Tstih 100 milijonov "Zdravih Marij", ki so bili zaupna prošnja čilskih otrok za lepo vreme na kongresu, je žarelo tedaj v lepoti tega sončnega dneva, ki je bil dan zato, da bo Kristus doživel popoln triumf doli na mrzlem jugu.

SOKOL PROTI GAŽEGOM . . .

V Punta Arenasu staj si v neprestani tekmi jugoslovanski in španski element. Ta tekma je imela priti tudi ta dan do izraza in sicer v obliki nogometne tekme. Jugoslovanski ekipo Sokol je bil svoj čas prav odličen. Krasne premije hrani v jugoslovanskem domu, ki si jih je nabral na svetovno znanih nogometnih tekmah. Tudi ta dan je šlo zato, da se obnese.

Jaz in č. g. Marošča sva bila seveda nujno dolžna, da tja pohitiva. Za celo tekmo ne bo časa, toda eno urico sva pa le dobila in ko sva prišla, naju je seveda

sprejelo burno ploskanje.

In igra? . . . "Bastante mal" . . . Nič prida, tako sva videla že na obrazih in res so gažegi zabili Sokolu že dva gola . . . Midva sva pa našim srečo prinesla! Nisva še dobro sedla že je bil učinek tu. Burno ploskanje je pozdravilo prvi gol, ki so ga pognali Sokoli špancem. V tem tempu je šlo urno naprej in v pol ure so Sokoli zabili gažegom štiri gole, brez nabe-nega poraza. Najin čas je potekel, zato sva je kar hitro popihala, da se ne bi preje sreča obrnila . . . Ob treh sva morala biti namreč že pri sestrah v bolnici, kjer smo zapeli naše slovenske litanije in naše lepe pesmice, a bilo nam je preveč na kratko pomerjeno, da bi mogli tudi kaj več pomoderovati in obuditi starih spominov na Belo krajino, na Brežice in Radeče, na Trato v Poljanski dolini in še druge kraje od koder so sestre, ki so se zbrale na tem edinem slovenskem prazniku, ki se je doslej na tak slovesen način mogel praznovati v dajni deželi južnoameriškega juga.

Ob 8 uri je bila napovedana slovesna zaključna procesija, katere je ubrala pot iz pristanišča na kongresni trg. 30.000 glava množica se je zbrala in v spodobnem obnašanju dala čast Jezusu v Sveti Hostiji. V velikanski moštranci, ki je dar Argentinskih katolikov, smo spremljali Gospoda v slavnostnem sprevodu med petjem in molitvami, igranjem godb in brnenjem letal.

Raztekle so se slednjič množice a nas, ki smo bili gostje iz daljave je čakala še posebna točka.

KRVAVI SPOMINI

Pred sto leti so bili tisti kraji še docela nekolonizirani. Le mala pristaniška naselbina je bila zatočišče belih ljudi. V notranjosti so živeli še Indijanci: Jagani, Tehuelči, Ona, Alacalufi. Bili so tedaj še gospodarji otokov in morskih ožin, gozdov in planjav. Edina kopriskna žival, dostopna tem primitivnim prebivalcem, je bil guanako in lisica. To je bil njihov lov. Glavno bogastvo teh ljudi pa je bil pes, ki jih je čuval in grel. Šele evropejci so upeljali ovco, ki se je sijajno obnesla, a prinesli so pa tudi svoje evropejske samopašne polhelepne napake.

Morda se nikjer nisa vršile nasproti slabotnemu in docela brezbrambnemu divjaku tako nečloveške krivice kakor v tistih krajih, kjer je neli anglež Pipper postal "slaven lovec" na indijanske glave in je celo plačeval tistim, kateri so mu indijanske glave prinašali.

Šele salezijanski misijonarji so tej grdobiji napravili konec in je prav zato Mons. Fagnano postal tako poznan in tako priljubljen, ker je on dal zavetje in oblastno zaščito temu zatiranemu narodu, ki je zato tudi z ljubeznijo sprejel sveti Evangelij.

V tistem času je bilo še kakih 20.000 prebivalcev daljnega juga, toda okrutost belcev, ki so iskali tamkaj zlato in dragocene kože, je spravilo število prebivalstva na nekaj stotin katere še danes životarijo v zaščiti salezijanskih misijonov.

Tudi ti so poslali svoje predstavništvo na kongres. Bili so ves čas na svoji častni tribuni s duhovnikom P. Torres. Za zaključek so bili povabljeni v salezijansko dvorano, kjer je bila večerja za duhovnike. Tam so nam zapeli nekaj svojih pesmic in povedali nekaj svojih pravljic in zgodb. Gledal sem te obraze, pa res nisem vedel, ali naj rečem, da ima 10 let ali 40 let. Vsi so kot nebolgli otroci in ko sem vprašal za pojasnilo o starosti navzočih sem zvedel da je na odru babica in njeni otroci in njeni vnuki, a je komaj bilo mogoče prisoditi starki, da je res starejša od njene 12 letne vnukinje . . .

10. februaria bo delo mirovne konference postavljeno. Ta dan se ima podpisati imr z Italijo.

Jugoslavija ne more in ne sme podpisati benega miru s katerim bi se odrekla Gorici. Brdom in Trstu.

ŠE DALJE PROTI JUGU.

Še mi je ostalo nekaj dni. Namenil sem ostati do četrtka. Za ponedeljek smo organizirali sestanek jugoslovanskih katoliških žen, katere so v lepem številu prihitele in mi dale ljubeznjiv vtis daljne domovine. Srečen sem bil jaz, ko sem našel toliko teh dobrih duš, nekatere že sivolase, druge še v cvetu let, večinoma matere, nekatere matere številne družine, 8 otrok ni tam prav nič redkega; tako ljubeznjivo smo se pomenili in še en spomin sem odnesel: dragoceno knjigo, katera podaja zgodovino in lepote tiste dežele a tudi zgodovino in delo nekaterih najbolj zaslužnih in pomembnih naših rojakov. Krasne slike čarobnih lepot kanalov, gozdov, planjav in ledenikov skrivnostnega juga so obnova božičnih spominov iz daljne domovine in sedaj tudi drag spomin na trenutek, ki sem jih preživel med dobrimi rojaki, ki so me tako gostoljubno sprejeli, da sem moral vsak dan biti častni gost v več hišah, pri enih na kosilu, pri drugih na čaju, pri tretjih na večerji . . .

"Tamo daleko, daleko kraj morja, tamo je selo moje . . ."

Saj sem že pozabil prelepe dalmatinske pesmi, katere mi je spet zbudila melodija, ki so jo zaigrali na mandolino ali na piano.

Vreme še vedno ni bilo umirjeno, toda na vsak način sem hotel izrabiti ljubeznjivo ponudbo Antona Kusanoviča, da nas popelje na Fuerte Bulnes, ki leži kakih 40 km bolj daleč na jugu, kjer so nameravali prvotno ustanoviti mesto Punta Arenas, a je sedaj ostal le še zgodovinski muzej.

Za srečo, 13. febr. smo se dogovorili, pa če tudi se "pes obesi in koza crkne" . . . Pa naj bo tako je menil ljubeznjivo don Antonio in ob napovedani uri bil na mestu . . . Toda, kaj se vam zdi? Pogledal je v zrak, kjer kar nič prida nikazalo. V blatu ne bomo ostali, toda mokri pa bomo . . .

Jaz, č. g. Maroša, 2 sestri usmiljenki in 3 gojenke ter g. Kusanovič, pa nas je bilo več kot dovolj. Kmalu je bil Miraflores za nami . . .

Aj! se je spomnila sestra. Kokoš je pa doma ostala!

KAKŠNA KOKOŠ NEKI,

I, pečena . . . tista za kosilo, aj bomo pa jedli? Nevšečna koklja sama ne bo bo prifrčala za nami, posebno ne ko je že pečena . . .

Kaj pa je?, je prislulnil g. Kusanovič?

Lačni bomo! Kokoš, že pečena, nam je ušla, tako smo mu pojasnili. Mož se je pa nasmehnil in menil: Dobro da koštruni nimajo peruti. Na srečo imam jaz koštruna, že pečenega, ki pač ne bo mogel pobegniti, ker je zvezan v paketu.

Pa prav zares bi bili v zadregi. Bilo nas je 8 in bi morali gledati, če vjamemo kakega morskega raka ali pa kakega zajca za obed. To bi bilo pa nevšečno delo. Dobri gospod Kusanovič je imel na skrbi vse in tako nas je čakala tudi večerja, kadar bomo prišli domov, če nam kdo koklje ne bo pofulil med tem, ker je ostala na stopnicah pred zavodom, kjer so sestre čakale na naš voz. No, dan je tekel in se tudi končal . . .

Pričelo se je nemilo vlivati, da smo orali po globokih lužah. Za hip je popustil dež in je zacvetelo pred nami polje kresnic ali njiva ovsa, ki nam je kimal v ljubeznjiv pozdrav kakor sivolasi očak, pozdravi z ljubkim nasmehom svoje vnuke.

OB MORSKI OŽINI

Ob cesti je cvetela razkošna pokrajina, sedaj ravna, sedaj spet strmo dvignjena v visoki breg. Človek bi rekel, da so to naši planinski travniki, med katerimi so se namestile skladovnice meterskih drv, ki čakajo

Se ven aquí el Sr. Antonio Kusanovič, dos Hermanas Vicentinas con tres pupilas y el P. Juan (14/2 1946) entre las margaritas en los potreros magallánicos.

Tako je bilo lani 14. februarja.

voznika . . . Drva res so, prav meterska ali klaftarska, kakor že kdo hoče reči, travniki pa niso, temveč so le zimski pašniki. Svet je tam že večinoma razdeljen in sicer tako, da imajo lastniki po večini kakih 500 m širok pas zemlje, ki seže nekaj kilometrov notri v višavo. Tam nekje ima svoj ovčnjak. V letnem času poženejo ovce v ozadje zemljišča ter varjejo pašo v nižini ob morju, kjer sneg nikoli ne obleži in tedaj, ko pride mrzla zima najdejo ovce obilno hrane v nižini.

Gnali smo se dalje skozi dež, nasilne nalive in sončne kopeli, kar vse se je menjavalo vsak čas. Brizgala je voda iz mlakuž na cesti, toda ustaviti nas ni mogla in tako smo srečno prijadrali do cilja: Fuerte Bulnes, kjer smo dobili prijetno zavetje, mizo in zasilne klope, da smo si lahko postregli ob obilnosti tega, kar nam je ostalo kljub temu da nas je kokoš "izdala".

Med tem je pa tudi dež ponehal. Razpustili so se oblaki in odprl se je pogled tja čez Magaljanovo ožino na otok Davson, kjer je bila pred leti znamenita indijanska misijonska postaja, ki je pa danes ostala le še muzej, kajti narod tako naglo propada, da bo kmalu zginil. So pač ljudje, kateri niso sposobni za urejeno kulturno življenje in le v družbi svojih psov, ob ognju ali v čolnu zna živeti, za resno delo na polju ali v industriji je pa neuporaben.

Pred sto leti so namenili ustanoviti pristanišče v tistem kraju. Na strmi pečini, porinjeni daleč notri v morje so postavili utrdbo, da bi se lahko branili pred divjaki, ki so bili tedaj še gospodarji pokrajine in morskimi razbojniki. Ko pa je indijanska nevarnost minila, so uvideli, da je tam morje preveč besno ter kraj preveč nedostopen, zato so mesto preselili tja, kjer danes stoji pod imenom Punta Arenas.

Iz visoke točke smo opazovali okolico. Obzorje se je odprlo na vse strani, tako da smo videli pred nami tudi "Pristan lakote", kjer je umrla gladu posadka ekspedicije kralja Filipa II. Od 23 ladij in 5000 mož, ki so odšli iz Španije 25/4 1581 pod vodstvom Diega Flores de Valdés z naročilom, da vzamejo v last morsko ožino, ki naj jo potem vlada neki Sarmiento, imenovan "gobernador", je prišlo do tja le 5 ladij; toda brez zveze z domovino in še pod napadi angleških piratov je vse moštvo zgubilo življenje in se je ta polom španske kolonialne politike ohranil spominu v imenu "Pristan lakote", kjer je videti danes le dve hišici.

450 let človeške zgodovine je že preteklo tam mimo, a šele zadnjih 20 let je ta skrajni konec Južne Amerike postal odprt svetu, kateri najde v njegovih gozdovih ogromno drevje, krasno rastlinje in živali, posebno bogastvo pa nudijo morski kanali, kjer je žival mnogo bolj varna pred ribičem in lovcem, kot pa drugod.

María Bistrica en Croacia

En un hermoso paraje en la región Zagorje, que se extiende a los pies de las sierras "Zagrebačka gora", entre Zagreb, Capital de Croacia y Varaždin, casi en la frontera con Eslovenia, que allí forma el río Sotla, está ubicado el más grande y famoso santuario de Nuestra Señora de Croacia.

El tren de Zagreb da una gran vuelta y tarda dos horas para llegar hasta Zlatar-Bistrica, estación bastante distante del santuario. Pero como la peregrinación en coche pierde la mayor parte de su mérito, por eso peregrinan a pie los habitantes de Zagreb, atravesando la mil metro alta "Zagrebačka gora", demorando 8 horas de marcha rápida. Decenas de miles hacen este recorrido todos los años y ahora más que nunca, porque más que nunca sienten la necesidad de la protección divina.

El santuario tiene una historia de 400 años. Data de los tiempos de las invasiones turcas.

Sus comienzos coinciden con la época del prócer croata Nicolás Zrinski, en aquel entonces ban (gobernador) de Croacia. En el año 1545, en una de esas grandes invasiones, organizó él rápidamente un ejército y con gran asombro de todo el mundo pudo resistir a las fuerzas turcas, que todo el mundo consideraba invencibles. En ese mismo año se menciona por primera vez la imagen de María Bistrica, una estatua vieja, de madera, en la cual el pueblo depositaba ya entonces gran confianza.

Para salvarla de los enemigos de la Cruz, que siempre son enemigos también de María Santísima, la vencedora de todos los enemigos de Jesucristo, el párroco del pueblo Bistrica optó por enterrar la estatua.

Pasó el peligro. Toda la región se salvó, pero el párroco murió repentinamente, sin que hubiese podido revelar el lugar, donde escondió la imagen. Grandísima era la aflicción del pueblo y todos se dieron a buscar la querida estatua, pero inútilmente. 40 años pasaron sin hallar huella. Otra vez empezó la búsqueda más detallada, y también sin resultado.

Pero una noche, rezando el párroco P. Lukač, notó de-

bajo del coro una misteriosa luz. En el lugar indicado efectivamente la hallaron.

OTRO CAUTIVERO DE LA VIRGENCITA

Otra vez venía la avalancha turca y para salvar la estatua, el párroco la puso en un nicho, tapándola con una pared. Pasó por el momento el peligro, pero el párroco Pedro Brézarić creía que el peligro no había desaparecido todavía, por lo cual dejó a la Virgencita allí enjaulada.

La gente iba igualmente al santuario; notando con pena la ausencia de la querida estatua, rezando con gran fervor. Cuenta la leyenda, que de repente se oyó una voz quejándose: "Me quedaré ciega". Mucha gente, todos los presentes sintieron la voz atribuyéndola todos a Nuestra Señora e interpretando sus palabras como deseo de que la pusieran en lugar debido.

Así se hizo y a su trono volvió Nuestra Señora Bistrička, en el cual quedó durante siglos, aceptando los ruegos de miles y miles de peregrinos de Croacia, Eslovenia y también de la lejana Austria y Hungría.

En el lugar del antiguo santuario se levanta una grandiosa basílica con toda clase de comodidades para los peregrinos en un enorme patio, provisto de galerías, árboles para sombra y puestos en los cuales pueden adquirirse objetos piadosos.

No son piadosas leyendas que atraían al pueblo a ese lugar sagrado, porque las leyendas mueren pronto, sino es la eficacia de la intervención de María Santísima, que explican la razón de la devoción tan profunda. Los miles de objetos votivos, de todas las partes, distantes centenares de kilómetros, son los documentos de la obra milagrosa que María ejerce sobre aquellos que acuden a ella con confianza filial.

En los días 15 de agosto y 8 de septiembre (Asunción y nacimiento de María Santísima) acuden a Bistrica solo de Zagreb, ciudad de 200.000 habitantes, una 50.000 peregrinos, mitad a pie. Otros tantos vienen de otras partes. En la víspera, temprano ya, empiezan las confesiones que se atienden durante toda la noche en unos 20 confesionarios, turnándose los sacerdotes, mientras el pueblo reza y canta durante toda la noche cantos piadosos y las letanías.

Con los últimos acontecimientos, que han puesto a gran prueba la fe del pueblo croata y de todos los yugoslavos se intensificó más todavía la confianza en María Santísima, venerada en Bistrica. En los mismos días del proceso contra el Dr. Stepinac, arzobispo de Zagreb, concurría allá una inmensa muchedumbre, para implorar protección para su querido prelado.

Hemos recibido una noticia, sin confirmación, de que días pasados habían invadido el santuario unos individuos, sacando de allí la milagrosa estatua, que luego hallaron despedazada en un bosque vecino. (Mas, probablemente se trata de la estatua de la misma invocación, que del pueblo Klanec (lugar donde nació Tito), fué sustraída y luego destrizada en Zagreb). Pero eso no puso fin a las peregrinaciones sino al contrario, las estimuló más todavía, porque todo el país está lleno de noticias de apariciones espectaculares de María Santísima en distintos sitios, especialmente en dos lugares de Dalmacia, donde se realizan notables conversiones.

~~~~~
Torej je torej najbolj južna točka, katero sem v mojem življenju dosegel, tako sem umoval in si zaželel, da skočim v morje. Precej ostro je pihal veter, toda ni me ostrašil. Poiskal sem si primerno mesto in kar tik tak je bil moj načrt izvršen. Ni me mikalo čakati, da pride kaka "foca", (tjulen) ali morski lev ali krava protestirati proti mojim posegom v njihove pravice; kar hitro sem začutil, da me je prevzela kurja polt v mrzli vodi in je bilo najbolj pametno zavarovati kožo in življenje. Kratka je bila kopel, toda ostala mi je pa le zavest, da sem se kopal na najbolj južni točki zemlje, kamor sem kdaj dospel.

Bilo je pa treba že tudi kreniti nazaj proti našemu kampamentu, da si ogledamo še muzej, ki je sedaj ostal kot spomin nekdanjega mesta in trdnjave Forte Bulnes. Med drugimi zanimivostmi smo videli tudi najstarejši harmonij, ki je igral pri prvi sv. Maši, ki je bila darovana na tistem skrajnem koncu južne Amerike.

DVA NOVA SLOVENSKA POMOŽNA ŠKOFA STA BILA IMENOVAN

Za Ljubljano je imenovan kanonik Anton Vovk, dosedanji generalni vikar. Imenovan je za titularnega škofa v Cardicio.

Za Maribor je imenovan Maksimilijan Držečnik. Imenovan je za titularnega škofa v Abritto.

Dr. Maksimilijan Držečnik je bil rojen l. 1904 v Ribnici na Pohorju iz globoko verne in daleč na okrog znane družine. Gimnazijo je končal v Mariboru, potem pa so ga poslali študirat filozofijo in teologijo v Rim v Germanicum. Tam je bil dalj časa skupaj s nadškofom Stepinc-

com. Ko se je vrnil domov kot duhovnik je služboval kot kaplan v Celju, potem pa kot spiritual v mariborskem deškem semenišču, še kasneje kot podravnatelj v bogoslovju. Leta 1941 je moral z drugimi štajerskimi duhovniki v pregnanstvo na Hrvaško, kjer je pastiriral do razpada Nemčije. Dr. Držečnik je visoko izobražen duhovnik, ki govori dobro angleško, francosko, nemško in italijansko. Postavljen je za pomožnega škofa Dr. Ivanu Tomažiču, škofu mariborskemu, ker slednji ne more več vršiti svoje službe, odkar ga je zadela kap. četudi je toliko okrevljal, da včasih mašuje.

Anton Vovk je rojen leta 1900 v Vrbi na Gorenjskem (župnija Breznica). Ro-

jen je v hiši, kjer je bil rojen slovenski pesnik dr. France Prešeren, v hiši, ki se po domače kliče: pri Ribiču. Gimnazijo je študiral v Kranju in kasneje v škofovih zavodih v Št. Vidu nad Ljubljano, kjer je maturiral. Bogoslovje je študiral v Ljubljani. Po novi maši leta 1923 je šel za kaplana v Metliko. Kasneje je bil kaplan v Tržiču, kjer je postal leta 1928 župnik. Leta 1939 je postal stolni kanonik v Ljubljani. Znan je bil povsod kot zelo goreč dušni pastir in zlasti kot spreten cerkveni govornik.

Nadomestoval bo škofa Rožnmana, ki se sedaj nahaja v Celovcu, dokler se razmere toliko ne uredijo, da se ta more vrniti.

NEKAJ ZA STARIŠE

KRŠČANSKI ZAKON

Glede mešanih zakonov pravi cerkveni zakonik (kan. 2319, § 1, al. 1): "Katoličan, ki sklene mešan zakon pred nekatoliškim duhovnikom, zapade izobčenoju, ki je škofu pridržano."

Ako bi n. pr. mladenka sklenila stopiti v zakon s pravoslavnim ali protestantskim ženinom, ki ne obljubi katoliškega krsta i nkatoliške vzgoje otrok, in ki zahteva, da ju poroči nekatoliški duhovnik, bi bil tak zakon pri nas neveljaven ter je zabranjen pod kaznijo izobčenja. Grešnost takega ravnanja je silno velika, ker bi nevesta s tem zavrgla zakrament svete katoliške Cerkve, sebe in otroke pa spravila v nevarnost večnega pogubljenja. Take osebe žive vedno v smrtnem grehu prav tako, kakor tisti, ki žive v takozvanem divjem zakonu ali samo civilno poročeni.

Mešani zakoni so povprečno najbolj nesrečni, kar dokazujejo številne ločitve. (Ries, 47.) Mešani zakoni povzročujejo versko mlačnost, neredko odpad od vere; v takih zakonih trpi odgoja otrok. V Nemčiji je vsled mešanih zakonov (l. 1910) katoliška Cerkva izgubila 55.631 otrok. Na Saškem je samo vsak šesti otrok iz mešanih zakonov katoliško kršče in vzgojen. (Ries, Mischehen, 52.) Sicer pa: Ali je sploh možna iskrena, nežna, zadovoljiva življenska zveza, če dve duši v temeljnih vprašanjih, v najsvetejših čutilih in najvišjih smotrih nista edini; če ženin to zametuje, kar nevesta spoštuje in nadvse vcenil!

Ako se zahteva od vsakega katol. kristjana, da so mu znane za zveličanje potrebne razodete resnice, se s tem večjo pravico terja od ženinov in nevest, da so v verskih naukih dovolj poučeni. Kot bodoči starši bodo morali otroke vzgajati po krščanskih načelih ter jim nuditi prvi verski pouk. Kako bodo zmogli to nalogo, če so sami nevedni!

Sv. Cerkev naroča župnikom, da se morajo pred poroko prepričati o verskem znanju ženinov in nevest ter jih poučiti, če zapazijo v tem oziru kaj nedostatkov.

Povrnimo se zopet k zaroki don Ferdinanda in Marte. Ko sta si dala besedo in zagotovilo za bodoči

Un recuerdo de la Primera Comunión 15/12 1946.

PRVO SV. OBHAJILO.

se je vršilo na Paternalu 15. decembra. Skrbne matere so imele na misli ne le duhovno veselje svojih malčkov, kateri so bili ta dan prvič deležni obiska Gospodovega, — tega edinega prijatelja, ki nikdar ne izda, kljub temu da je tolikokrat izdan. Poskrbele so tudi za krasno cvetje, s katerim so naše mladenke prekrasno okrasile oltar.

14 je bilo prvoobhajancev, nekaj se jih je pridružilo tudi za "drugo slovesno sveto Obhajilo".

Ganljivo petje, ta dan še prav posebno polno toplote, nedolžno cvetje, ljubki, veselja žareči obrazki otrok so pač vtisi, kateri ganejo vsakogar, v katerem še ni umrla poslednja iskrice božje luči in v katerem podoba božja ni docela že izmaličena in potvorjena. Polna je bila ka-pela rojakov, kateri so ta dan spet do-

Sv. Cerkev sedaj kar naravnost prepoveduje, da zakon, se nista shajala sama in na samem, marveč pogovori smela zaročenca stanovati pred poroko pod isto streho. Ako bi se ženin in nevesta shajala na samem, bi se postavila v veliko grešno nevarnost, ki jo imenujemo grešno priložnost, bi izgubila dobro ime in bi pričala, da ne vesta, kaj terjajo pravila olikanega vedenja.

Krščanski zaročenci, ki hočejo na poročni dan z vencem in šopkom nedolžno stopiti pred Gospodov oltar, naj čisto preživijo zaročni stan.

Mladim srcem obojega spola bodi nepremakljiv cilj (če si ne stavijo vzvišenejšega cilja vednega devišstva), čist in neoskrnjen zaročni stan. Ako si podasta roke v nerazrušno zvezo ženin in nevesta, ki sta preživela svojo mladost eomadeževano po duši in telesu, tedaj bo zakon vir zdravja, sreče, blagostanja in blagoslova. Težnja za tem vzorom bo mlade ljudi ohranila čiste, trezne, delavne, in kar je najbolj potrebno — bogoljubne in domoljubne, pripravne za pravo ljubezen zakonsko.

Ženina in nevesto mora družiti prava, iskrena ljubezen, drugače ni pričakovati vzornega zakona. Prava ljubeze je dar božji. Prava in edino dovoljena je pa le tedaj, če je čista in neomadeževana. Zakone je torej treba slepati po krščansko, ne pa po turško ali cigansko."

Slišali smo, kako pobožno sta don Ferdinand in njegova nevesta pred poroko prejela sv. zakramente. Če kdaž, je treba pred tem odločilnim korakom iskati pomoči v studencu milosti, pri milosti polnem Srcu Jezusovem v najsv. Zakramentu. Kdor hoče zakrament sv. zakona vredno prejeti in biti deležen obilnih milosti, mora imeti posvečujočo milost; zato pa sv. Cerkev zapoveduje, da morajo zaročenci pred poroko z dobro spovedjo očistiti svojo vest.

Kaj izpodbudno je, ako se poroka izvrši med sv. mašo in da ženin in nevesta obenem med sv. mašo pristopita k sv. obhajilu.

*

Sicer pa vemo, da ni vsak poklican za zakonski stan. Sv. apostol Pavel pravi: "Kdor je brez žene, skrbi za to, kar je Gospodovega, kako bi Bogu dopadel. Kdor je pa oženjen, skrbi za to, kar je svetovega, kako bi ženi dopadel, in je razdeljen. — In žena neomožena, in devica misli, kar je Gospodovega, da bi bila sveta na telesu in na duhu. Katera je pa omožena, misli na to, kar je svetovega, kako bi možu dopadla." (I. Kor. 7, 33, sq.)

Jezus sam je rekel, da so tudi taki, ki ostanejo samski radi nebeškega kraljestva; ne zahteva pa tega od vseh. Rekel je namreč: "Kdor more umeti, naj umé!" (Mat. 19, 12.)

Kdor pa čuti poklic za zakon ter je že dosegel primerno starost, naj skuša posnemati don Ferdinanda in njegovo blago nevesto Marto! Pri vsem pa naj ne pozabi svarila: "Kaj pomaga, če človek ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi!"

življali, da je vera nekaj več kot poezija; ki so občutili, da je prazen lov za srečo po cesti uživanja, zakaj le na potu, katerega nam je pokazal Odrašenik in krepčani s kruhom katerega nam je on pripravil pri božji mizi s svetim Obhajilom bomo našli to, po čemer duša hrepeni in za kar smo bili ustvarjeni.

Po končani pobožnosti so imeli otroci zajtrk pri sestrah in tudi sliko smo vzeli za spomin.

V Dornbergu se je pred 3 leti poročila sestra novomašnika Ernesta Saksida, na kar spominja tale fotografija, kjer vidimo stariše in sestre ter sorodnike in sovaščane.

Un recuerdo familiar del hogar Saksida. Se ven los padres y hermanas del R. P. Ernesto con motivo de enlace de una hija.

DORNBERG. Piše Jožef Saksida, organist, sinu Ernestu, novomašniku . . . . . Opiše najprej veselje, katero imajo zato, ker je Bog izbral sina za tako visoko službo in še zato, ker so bili tako poplačani za svojo žrtev, ko so sina darovali Don Bosku, da je bil prav zato ohranjen, ker bi gotovo tudi njega zadelo to, kar je zadelo stotine mladeničev. Hvala večnemu Bogu, ki je to žrtev tako obilno poplačal. Le škoda, da niso mogli biti deležni veselja, da bi ob priliki njegove prve svete Daritve prejeli iz njegovih rok sveto Obhajilo . . . . . Nato sledi družinske in vaške novice. "Jaz še vedno orglam v Dornbergu in v Zaloščah. Učim tudi narodno petje. Naš župnik č. g. Godnič so sedaj za dekana. Pri nas komandirajo Amerikanci. Meja je sedaj nekaj višje kot je naše batujsko polje. Letina je bila dobra za žito in za vino. Mi smo pridelali 80 hl. Delavci so strašno dragi, po 300 lir na dan. Tukaj so že začeli z obnovo hiš. Naši Fanci so jo že pozidali. . . . .

ČRNI VRH NAD IDRİJO. Micka Tominc iz Lomov, ki je bila v šolah v Tomaju, pozneje pa vstopila k usmiljenkam v Ljubljani, je po posebnem naključju mogla dobiti dovoljenje za pot v Koper in so jo nato redovni predstojniki poslali v Čile. Skozi Buenos Aires je šla 20. decembra in nam podala živo sliko o položaju v Jugoslaviji in na Primorskem, kjer je nien dom. Njen brat je bil aktiven partizan, ki si je drugače predstavljal bodočnost, kot je prišla . . . . .

V Črnem vrhu je v cerkvi zgorela streha in je podrt strop. Začasno imajo za silno kapelo. Oltarji, ki so iz stare svetogorske cerkve, so pa ohranjeni nedotaknjeni.

ŠENT VID NA DOLENJSKEM. Tako stranske suše že dolgo ni bilo. Krme je tako malo, da ne bo niti za ono malo živine, katera je preživela te težke čase. Krompir je zelo vničil črv. Sadija je pa letos toliko, da ga mnogi niti pobrati niso mogli.

OZNANILA, edini verski list je izšel do nov. v 41 številkah. Tudi Mohorjeva družba še izdaja knjige, toda letošnji koledar ni zadovoljil ljudi in se je število naročnikov silno skrčilo.

ČEPINCI, PREKMURJE. Piše Ozvald . . . . . Tvoje pismo nas je trno žalostno našlo, ka smo brezi možkega. Delo nam žmetno ide. Mantramo se same. Lidskega je vsaki hip nemožne dobiti. Sadija je dosti. Nemoremo vse pobrati. Zdaj že začnejo künovati, ka bo kakšni dinar prišlo za jaboka. Vse je trno drago, na brezi kart ni nič dobiti. Tisti ki so državi silje (žito) dali, tisti si blago dobijo.

Rebaša sin se je oženo . . . . . Abaraja je pogoro. Zdaj že novo hišo zida. Dejaken števek je pogoro, štala pa parma,

ka je grom vdaro. 2 krave s vkraj in dosta krme, ka je v škednji bila je zgo. relo.

Više od 30 let smo meli popa Ficka Karola. Lane jih je kap zadela. Zdaj mammo tak, da pop pride pa odide, te pa drugi pride. Stalnoga nemamo, a stari so betežni. Kantora nemamo. Dekle sa me popevajo.

Mi smo itak v takšoj žalosti. Zaman so naše mnoge skuze in prošnje. Zdaj sta dva pa prišla iz Nemčije, pa za njega nišče nika ne nezna.

RIHENBERK. Zona A. Prejela Angela por. Saksida od očeta Lojze Guardjančič . . . . . "Pišeš da zbirate in pletete za domov poslati, pa ni treba, ker sedaj se že lahko zasluži in si že pomagamo. Možki in ženske že lahko dobe delo. Obnova je v polnem teku in je že 2 krat po 20 hiš obnovljenih, sedaj so pa vzeli spet 70 hkrati. Trgatev je blizu in se dobro obeta. Že 3 leta nismo nič vina prodali . . . . ."

LOKEV na Krasu. V maju 1945 je umrl od bolezni 63 letni **ANDREJ SKOK.** Že po očetovi smrti se je vrnil en sin, za katerega 4 leta ni nihče nič vedel. Doma sta 2 hčeri poročeni; tukaj, v Berazategui, na živila 2 sinova z družinami.

BUDANJE pri Vipavi. Prejela Ana Premrl. Paket, ki si poslala (Trasportes Europeos) sem srečno dobila, prav lepo zaprt. Škoda da nisi dela na dno kofe in cukar. Cukra dobimo 15 dka na mesec. Je po 600 lir. Vino spomladi je bilo po 140 lir l. Sedaj, novo, je po 40 lir.

V Budanju je umrlo 30 ljudi, med temi: Miklau Brinovcov, Nikolaev, Krašnov Miro, Ludvik Tončkov, Peljhan Lojze, Franc Katern. Lužerjeve so 4 ustrelili (2 fanta in stariše) in Čuka. Mihovim so vzeli Nemci konje in voz in vole. En vol je 70.000 lir. En delavec stane 100 lir na dan. Slabo smo doživeli . . . . . Skrbite za dušo, ker telo je samo za tukaj, duše so večne, zato lepo vzgajaj otroke . . . . . — Mati.

GOČE. Pisel Franc Vovk iz Belgrada, kjer je uradnik na pošti . . . . . Doma so vsi živi in zdravi in se imajo dosti dobro. Oče nekaj boleha . . . . . Brat Tone je v Cerkljah pri Kranju kovaški mojster. Prosi naj bi mu poslali gumije za kolo. Ubitih je bilo 31 oseb. 3 Feriančičeve dekleta ustreljene in hiša zažgana. Jamšekov Jožef (Feriančev) je prišel iz vojske in na obisk k bratu, pa ga je 8 letni nečak ustrelil z revolverjem na pragu, ko se je otrok igral . . . . .

V **BARKOVLJAH** je ponudba Trsta za Gorico, katero je stavil Tito Togliattin strašno razburilo slovenske kroge in je večina naročnikov zavrnila Primorski dnevnik, ki je komunistično glasilo. Iz škednja so mnogi zavedni Slovenci poslali jugoslovansko zastavo z zvezdo na UAIS.

SPOMINI IZ IZLETA

Bomo že pokazali tudi kaj naslikanih in podrobneje poročali, za danes povemo to, da je bilo preveč lepo. Bilo nas je 120. Nekateri so seveda zamudili viak, toda pot so vseeno našli. Vse je šlo po redu. Točno ob 10 uri smo imeli sv. mašo, pri kateri je bilo precej ljudi iz Brandsena, ki so za naš prihod vedeli. Jože Loh in žena sta slovesno sprejela goste in celo kamijon in sulki poslala na postajo, da so popeljali priljago kar v čarko in potem še kamijon po maši.

Bilo je vsega dobrega: sonca, sence, veselja, kristalne mrzle vode in vsake druge pijače, konji za ježo, harmonika in veselo petje, ... bilo je veselja kakor si ga niso izletniki predstavljali. Kar hitro je bila ura pet in smo morali dvigniti šotor. Še enkrat smo se zahvalili gostoljubnim Lahovim, Šerugovim, Zavčevim in drugim, kateri so pomagali v kuhinji in pri točilni mizi in na druge načine, da smo imeli dan takega veselja, da ga ne bomo pozabili.

Ob 20.30 smo bili že v Buenos Aires.

KDOR VE ZA Jožefa Lenardič (Madelenc) iz Njivic pri Kojsem naj sporoči na naslov Pierina Kumar, Argañaraz 1715, Avellaneda, kjer čakajo imenovanega važen novice z doma.

HOTEDRŠICA. Vas je zelo mnogo trpe-la in je mnogo ljudi v begunstvu. Frančiška Petkovšek (prej Gruden) piše nečaku, da je bila na črniku njihova hiša porušena od topovskih strelcev. Rešili so le sliko Marije Pomagaj. En sin je 23 let star umrl na francoski fronti, drugi, 19 letni pa pri domobrancih.

RENČE. Piše Ivanka Trojer por. Stepančič . . . . . Prišla je huda zima. Moi mož Pepe je sedaj doma, ne more delati radi mraza (je zidar). Sedaj so popravili že veliko hiš, da ljudje ne žive več po hlevih in kletih. Od 400 hiš je 86 do tal pogorelo. Brat Ivan Trojer je naglo umrl v Gorici 17. jan. 1946. Na delu ga je zadela kap. Pokopan je v Renčah. Paketov še nismo dobili, denar pa je prišel, ki ga je poslal Franc iz Brazilije. Pozdravljajo vse rojake tudi g. župnik (Valentin Pipan) in Lucija (kuharka) . . . . . Pri Koklju so Nemci vdrli ponoči in so hišo z vso družino zažgali.

VIŠNJA GORA. Unokojeni župnik Ignac Žust je sedaj v Višnji gori.

BELGRAD. Generalni vikar nadškofije č. g. Matija Petlič je bil 3 mesece v zaporu.

TAJNI ITALUANSKI RADIO. Ker je dovoljeno le komunistično časopisje narod v coni B posveča mnogo pažnje tajni italijanski radijski postaji.

V **ZAČETKU OKTOBRA** je bila v Ljubljani v Jakopičevem paviljonu razstava del tržaških slikarjev Jožeta Cesarja in Avraha Lubežiča.

NA **DRŽAVNEM PRVENSTVENEM STRELJANJU V KRAGUEVCU** so dosegli slovenski strelci drugo mesto. Posebno se je izkazal Pero Cestnik iz Ljubljane.

DR. JOŽE BASAJ, znani zadružni slovensko delavec je tudi v begunstvu. Dva njegova sinova sta padla med tistimi 20.000 Slovenci, za katere grobove nihče ne ve, v juniju 1945. Od vsega načelca je bil odločen borec proti komunizmu in je bil izvoljen v marcu 1945 kot predsednik Slovenskega Narodnega Odbora, kateri je imel rešiti dedščino slovenskega naroda v času največje zmede. Ker

je tudi v zamejstvu ostal delaven v borbi proti komunizmu, zato je Titova vlada pritiskala na Angleže, ki so ga res zaprli v oktobru. Ko se je jugoslovanska oblast polastila Zadržne Zveze, je bil med obtoženci tudi dr. Basaj, ki je bil v odsotnosti obsojen na 10 let ječe.

Pri zaslišanju dr. Basaja sta bila kot jugoslov. predstavnika Pirkovič in Zvezdič. Ne vemo, če je bil sedaj že spuščen.

KOROŠKO-ŠTAJERSKA MEJA proti Avstriji je zelo strogo zaprta. Med Radgono in Gornjo Radgono je vsak promet popolnoma nemogoč. Kdor hoče prekorčiti mejo bo dobil strel brez nadaljnega. Tudi iz Koroškega na Kranjsko je zelo težko priti. Vlak München-Ljubljana pride vedno brez potnikov, razen vojnih in službenih oseb.

PROCES PROTI SLOVENSKI ZVEZI se je začel v Ljubljani v oktobru. Slov. Zvezo so tvorile vse slovenske narodne skupine razen komunistov v borbi proti Nemcem in Italijanom in v zaščito slovenskih narodnih koristi in bodočnosti.

VREME. ŽUPNIK ALOJZIJ GULIČ je bil na lažno ovadbo poklican na odgovor pred vojaško jugoslov. oblast, češ da je pridigal proti državi. Opozoril je narod na nevarnost slabega branja. Oblast je župniku prepovedala pobirati biro.

ŠTJAK. Župnik je tam Štefan Podboršek, kateremu je tudi Narodni Odbor prepovedal pobirati biro.

POVIRSKI ŽUPNIK ima del fare tudi v coni B. Ko je pobiral biro sta bila on in cerkvenik aretirani in zaslišana v Divači, kjer je oblast razsodila, da je bira ljudska in ne cerkvena.

V DOLINI pri Trstu sedaj ni duhovnika. Posle opravlja župnik iz Boljuna.

RODIK pri Kozini je v coni B. 22. sept. je bil velik miting. Tam je župnik č. g. Vidav. Njemu se ima vas zahvaliti, da ni bila požgana. Vendar so ga na mitingu ostro napadali, češ da noče podpisati izjave za Jugoslavijo, kar pa ni res, ker je župnik že davnaj potrebno izjavo podpisal kot zelo zaveden Slovenec, ki je od fašistov preстал mnogo preganjanja a je moral na ukaz od zgoraj spremeniti ime v "Vidali". To je očitek, ki ga imajo sedaj proti njemu.

KNEŽAK. Župnik Janez Kalan je bil 7. okt. aretirán, ker ni hotel maševati za "opasilo" v Koritnicah, ker je bil napovedan ples in postavljeno plesišče pred cerkvijo, v popolnem nasprotju z dosedanjim navado in predpisom cerkve.

KMEČKE VESELICE. V Bohinju so imeli tak praznik 1. sept. V povorkah so vozovi kazali kmečko delo in partizansko življenje. Govornik je bil minister Janez Hribar iz Starega trga pri Ložu.

HMEJL SO BRALI. Vojna je hmeljstvo docela vničila in je bila letos spet prva bira hmelja, ki je bila prav dobra. Ker je zaslužka zelo malo, kajti večina industrije še stoji, je prihitelo mnogo delavcev iz daljnih krajev, celo iz Hrvaškega v Savinsko dolino. Služili so 4 dinarje na uro.

DESKLA. Ugrabitve neprijateljev so v zoni A na dnevnem redu, taka se je zgodila fantu Danijelu Gorjanc iz Deskel, ki je ob 11 zvečer šel domov. Med tem ko se je razgovarjal z znancom na cesti, so prišli mimo trije neznanci, ki so se malo dalje skrili in ga hoteli obstopiti. Fant je pravi čas opazil namero in je utekel. Sicer so streljali za njim a ga niso zadeli. Zavezniška policija je napadalce prijelá, a sta dva pobegnila. Ušla sta Leon Cundrič iz Deskel. Severin Medvešek iz Kanala. Mirko Zornik iz Plavi je dobil 4 leta zaporá.

CLEVELAND. Pri volitvah guvernerja za državo. Ohio je spet kandidiral Franc Lavše. Slovenci so se zelo potrudili za slo-

venskega kandidata, toda izvoljen je bil z neznatno večino nasprotnik Stewart.

OBRAVNAVA V MARIBORU. Sredi oktobra se je vršila v Mariboru obravnava proti generalnemu vikarju v Prekmurju Ivanu Jeriču, župniku v Turnišču. Z njim je sedelo na zatožni klopi še 12 Prekmurcev. Obtoženi so, da so dajali pobudo za organiziranje oboroženih telp proti obstoječemu redu, da so napadali oblastne organe, da so imeli zveze z veleizdajalci v tujini, s četniki, domobranci in ustaši itd. Dalje učiata obtožnica, da so vršili obveščevalno službo potom tajnega radija, širili vesti iz Jugoslavije, da so imeli zveze s Stepincem itd. Pobudnik vsega tega pa da je bil Ivan Jerič. Ivan Jerič je bil pred več leti nekaj časa poslanec za Prekmurje v belgrajskem parlamentu. Ko je bila Slovenska krajina ali Prekmurje med vojsko pod madžarsko upravo in tako ločeno od Maribora, je postal Ivan Jerič generalni vikar, škofov namestnik, za ta del Slovenije. On je zelo vplivna oseba v Prekmurju. Obsojen je na 4 leta.

NA JESENICAH NA GORENJSKEM je bil obsojen župnik Anton Kastelic na 6 let ječe, bivša kaplana Križman Anton in Jože Godina pa prvi na 8, drugi pa na 4 leta ječe. Župnik s Koroške Bele poleg ejšenic je obsojen na 4 leta. Obravnava se je vršila v Ljubljani v začetku oktobra. Poleg teh štirih duhovnikov so bili obsojeni še Markež Valentin na 3 leta, Gospodarič Jakob na 1 leto in Marija Savinšek na 6 let, Obdolženi so, češ, da so uporabljali denar posejilnice za strankarske namene. Kdo ve, kdaj se bo dala dognati resnica o teh obdolžitvah?

OGNJEKASCE TUDI OBNAVLJAJO. V Sloveniji skušajo obnoviti tudi ognjekaske čete. Znova se vrše parade uniformiranih gasilcev. Tako beremo, da so nastopili v nedeljo 22. septembra v Ljubljani ognjekasci iz ljubljanske okolice.

"DOM SREDNJEŠOLSK NARODNEGA HEROJA TONETA TOMŠIČA" se imenuje sedaj zavod, ki so ga poprej vodile ljubljanske uršulinke. "Slovenski poročevalec" poroča 7. septembra, da je izvršni odbor OF Slovenije "dovolil", da se ta dom sedaj imenuje po tem komunistu. Tako se bodo sedaj gojenke v nekdanjem uršulinskem zavodu učile komunizma.

DVE TITOV IZJAVI. 27. septembra je Tito govoril v Belgradu udeležencem visokošolskega kongresa in izjavil dobesedno: "Aretirali smo Stepinca in aretirali bomo vsakogar, ki bi se upiral sedanjemu stanju, pa če mu je prav ali ne."

Druge značilna Titova izjava je podana v novi komunistični reviji, ki je začela izhajati v Belgradu. Tam piše Tito, da je esvobodilno aibanje vedno vodila komunistična stranka. Obenem ugotavlja, da so se komunisti vso vojsko borili tudi proti domačim reakcionarjem.

VERTOJBA. Z veliko svečanostjo je bil pokopan v domači vasi č. g. Izidor Zavadlav, župnik iz Gorenjega polja, ki je bil na poznani način v septembru umorjen in tudi oropan. Bilo je 40 duhovnikov in tudi škof, ki ga je l. 1935 posvetil za mašnika v Orlénu. Star je bil 37 let.

POLDE KEMPERLE 60 letnik. Ta vsem vsem Goričanom poznani slovenski časnikar je bil rojen 15 okt. 1886 v Hudinižu. Bil je zvest sodelavec rajnega dr. Kreka in nosilec katoliške socialne borbe na Primorskem. Z trpečim narodom je bil deležen tudi fašistične konfinacije. V krogu svojih zvestih prijateljev je slavil svoj 60 letni jubilej.

PRI ZADNJIH VOLITVAH v slovensko ustavodajno skupščino so bili med drugimi izvoljeni: v prvi volilni edinici Angela Očepek, predsednica glavnega odbora AFŽ za Ljubljano ter je bila volilna vde-

ležba po poročilu "Politiek" z dne 30. oktobra 99,77%; v drugi volilni edinici Edvard Kardelj (100%), v tretji Boris Kraigher, notranji minister LRS (99%), v četrtri dr. Marjan Brecelj (99,06%), v peti Franc Kimovec, tajnik mestnega odbora OF v Ljubljani (98,20%), v šesti general-lajtnant Jaka Avšič (99,74%), v sedmi Edvard Kocbek, podpreds. prezidija SNOS-a (99,80%), v osmi Boris Kidrič (99,30%), v deveti Miha Marinko (99,80%), v deseti Oton Župančič (100%), v enajsti Josip vidmar (99,80), v dvanaesti Mira Tomšičeva (99,75%), v trinajsti pa dr. Anton Molik, vseučiliški profesor (99,20%).

ZA 17. NOVEMBER je bil v Beogradu sklican kongres jugoslovanskih književnikov. Na njem so posamezne narodne republike imele število zastopnikov sorazmerno s številom članov združenja in sicer Srbija 40, Vojvodina 6 (3 Srbe, 1 Slovak, 1 Romun in 1 Madžar), Hrvatska 40, Slovenija 20, Črna gora 3 in Makedonija 5. Na dnevnem redu kongresa je bilo konstituiranje Zveze književnikov FLRJ in sprejetje pravil za preosnovo obstoječih združenj, dalje dve predavanji in sicer "O odnosu književnika do naroda in narodne države" in "O problemih v zvezi s statutom".

ZNANI PEVSKI ZBOR moravskih učiteljev se je mudil mesec dni na koncertni turneji po Jugoslaviji. Obiskal je Ljubljano, Zagreb, Subotico, Novi Sad, Beograd, Skopje, Niš in Reko.

DRUŠTVO za pospeševanje turizma "Durmitor"; gradi na Durmitoru štirinastropni hotel z vsemi pritliklinami. Hotel bodo oskrbovali poleti in pozimi.

V BEOGRADU je razstavo "Slikarstvo in kiparstvo 19. stoletja" obiskalo nad 40.000 ljudi.

PODROBNOSTI O NAJDBI V MNOŽIČNEM GROBU PRI GORICI

Tržaška radijska postaja je nedavno poročala, da je policija Julijske krajine po temeljiti preiskavi množičnega groba pri Selu blizu Gorice ugotovila, da so žrtve bile stare od 18 do 23 let ter da nekateri mše niso zrasli niti modrostni zobje. Ena lobanja je ob levem sencu odkrušena. Med žrtvami je tudi neka ženska, kar so ugotovili po ostankih las, ki so dolgi ok. 20 cm ter po ostankih doze za puder. Vse žrtve so verjetno pripadale vojaški ali povojaženi edinici, ker so našli tudi ostanek vojaških čevljev in uniform, podobnim italijanskim. Ena uniforma je podobna nemški. Vse lobanje imajo na zatilniku luknje, povzročene od blizu s strelnim orožjem. Na rokah, ki so bile zvezane za hrbtom, pa se poznajo sledovi žice, ki je razmetana po grobu. Med ostanki žrtev so našli v grobu več križcev, dva od njih dolga 15 odn. 6 cm in slovenski molitvenik.

ŽALOSTNA ŠTEVILKA. Politična zmeda in razna nasilstva so tako oplašile slovenske stariše, da je v tržaški zoni prijavljenih samo 5000 slovenskih otrok za šolo, med tem ko je za italijansko šolo prijavljenih 22.000. Vzrok je ta, ker se narod upira brezverski šoli, kakršno hoče upeljati OF v slovenskem imenu.

NA VREMAH je bil ubit kapitan tajne policije OZNA iz Kozine in nek domač terenec. Bila sta žrtev maščevanja, 5 oseb je oblast aretirala radi suma.

CERKLJT OB KRKI. Priljubljani župnik, 71 letni JAKOB ŽUST se je po 4 letnem preganjanju spet vrnil na svoje mesto, a je sedaj brez kaplana, ker ni duhovnikov a je tudi revščina, da bi dva ne mogla živeti.

ŽUPNIK KALAC iz Istre, ki je bil pred meseci obsojen je bil na ukaz vojaške višje oblasti v Opatiji oproščen in je sedaj v Pazinu.

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO SEGUNDO CAPITULO

Cuando los eslovenos descansaron del fogoso combate y ofrendaron a Perún sus humildes promesas y sacrificios, Iztok ordenó quitar a los cadáveres todas las armas, reunir a los caballos fugitivos, y enterrar luego a los muertos, para que no fueran profanados ni macerados por las aves de rapina. Porque eran héroes demasiado valientes para que sus huesos se dispersaran por la estepa.

Rado buscó el cadáver de Tuñús. Se detuvo ante él, y contempló las anchas mejillas, todavía llenas del rencor de la lucha a muerte. Una amargura cálida y llena de rencor se apoderó del pecho del libre hijo de la naturaleza, al mirar el cuerpo de aquel que le había robado a su elegida, a su amada. Levantó la gorra huna, luego el manto rojo, al cual arrancó del hombro, rompiendo la lujosa púrpura. Rado sentía placer deshiciendo el traje de aquel hacia quien aún después de la muerte sentía un odio eterno. Al romperse las cintas, quebraron el escudo, que, ceñido al pecho, estaba sembrado de rubíes y esmeraldas.

Cuando se lo arrancó del cuerpo de Tuñús, cayó de su pecho un trozo de arrugado pergamino.

Rado lo recogió, desenvolvió y miró sin comprender los rasgos.

—“Tal vez sea una carta importante”, pensó y se lo llevó inmediatamente a Iztok.

Cuando el hijo de Svarun, educado en Bizancio, vió el pergamino, exclamó:

—“Por los dioses! Del mismísimo Emperador! De la secretaría imperial!”

Los ojos airados volaban por las líneas, enojo y alegría bullían en ellos.

—“La venganza del destino!”, pronunció claramente cuando terminó de leer. A su alrededor se habían reunido los guerreros queriendo averiguar qué contenía la carta.

“Tuñús y el Emperador preparaban la tumba de los eslovenos, pero ahora caerán ello mismos en la fosa. Tuñús ya está en su fondo, tras él vendrá el Emperador! Esta carta es el don de la unión entre eslovenos y antos!”

Todos se extrañaron. La curiosidad crecía entre los guerreros. Se acercaron más a Iztok y escucharon la traducción del documento imperial.

—“Hombres, vosotros que habéis luchado para vengar a vuestros padres y a vuestros hermanos . . . . recuerdan lo que les dije antes de nuestra lucha contra los antos? Quién era el jefe de los traidores? ¿Tal vez Lobo? ¿Tal vez Vilienez?”

—“¡Tuñús!”, murmuraron convencidos los oyentes.

—“¡Tuñús, el perro! Bien dicen! El derramó la sangre hermana, él incendió la hoguera del rencor, él levantó el hacha y apuntó la lanza de antos y eslovenos. Hoy recogió lo que sembró. A nosotros el destino nos dió la llave por medio de la cual podremos llegar hasta el corazón de los antos y reconquistar su amistad.”

Los soldados se asombraron. Hasta el cielo se extendieron los gritos de alegría. Iztok levantó el pergamino.

—“Mirad, esta carta de traición se calentaba sobre el corazón de un traidor, pero el corazón se enfrió, y desapareció la hiel que actuaba contra el pueblo esloveno. La carta Imperial comunica a todas las fortificaciones y avanzadas de la Mezia, Tracia e Iliria, que reciban a Tuñús, si llega a pasar por ellas, como huésped de Bizancio, que lo protejan como a un ciudadano eminente, por que él dividió a los bárbaros, antos y eslovenos, llevó a los jefes antos a Turris, para que en unión con ellos y los varhunos, atacaran a los eslovenos. Su trabajo consiste en vigilar y asegurar los límites septentrio-

nales durante el tiempo que dure la guerra con Italia.”

El grupo quedó atónito.

—“¿Que los antos llegaron a Turris? Será la perdición del castillo! Y si llegan a encontrarse con los eslovenos que están de retorno con el botín? ¡Morana! ¡Vamos, a ayudarles!”

Iztok enrolló el pergamino. Inmediatamente montaron y se dirigieron hacia Turris, cruzando el Danubio.

Iztok pensaba que sería conveniente llegar a la ciudad esa misma noche. Los soldados estaban abaitdos, cansados. Si llegaban durante la noche hasta los antos, éstos podrían atacarlos y derrotarlos. Presintió que todo el ejército de los antos debía estar tras las colinas y los bosques que se levantaban en las riberas del Danubio, y corrían hacia Aluta. Porque aún no se habrían atrevido a dirigirse hacia el castillo esloveno.

Por eso levantó campamento en la espesura de las colinas del sur. Envío a cinco de los más silenciosos hombres al bosque cerca de Turris, durante la noche, para que comprobaran la fuerza de los antos.

Cuando la noche cubrió los lugares, una noche sin luna, pero rica en estrellas como nunca, Iztok se acostó de espaldas sobre la hierba; descansó la cabeza sobre el escudo, y sobre el pecho, la fuerte espada. Desde aquella vez en que había salido con Irene de la villa de Epafrodit, no le había parecido nunca ninguna noche tan hermosa como ésta, nunca vió tan cercanas las estrellas, nunca se había sentido su pecho tan liviano como aquella noche. Todo el fuego de su amor parecía habersele entrado en las venas. Bajo su coraza latía la carta de Epafrodit, que murmuraba silenciosa: “Ven, héroe, ven a buscar a la paloma! Ya levanta sus alas, su sabio ojo observa el norte. Espera, para verte con su lealtad, y volar a tu pecho, donde descansa y vive el sueño, esos mismos sueños que ella en silencio y ardientemente sueña cada noche, cada día, cada segundo.” Y junto a aquel pergamino estaba el de la secretaría imperial. Esta carta era como una espada dispuesta herir. Caerá el golpe y con él la cabeza de la oscura incompreensión . . . . enemistad y fratricidio. Los eslovenos y los antos se abrazarían, todo el rencor se convertía en amor, que ardería en un fuego inmenso. Bizancio temblaría, las alas de sus águilas sucumbirían al golpe de los halcones eslovenos.

Pensando así, palpitó su corazón. Olas de felicidad lo inundaron, se irguió, se apoyó sobre el brazo del escudo y contempló las miríadas sobre sí.

—“Dioses, ayudad, por el pueblo que os ofrece promesas!” Y se elevó una oración de sus labios. Se asustó de su voz. Entre los soldados, algunien se movió. Relució la espada.

Iztok volvió a acostarse sobre el escudo.

Pensó en la noche en que, jovencito inexperto, se había acostado así también sobre un montecito, espiondo a Hilbudi. Todo había cambiado. Tan lejana le parecía esa noche que apenas podía alcanzarla con su recuerdo. Todo era distinto, él mismo, su mano, sus pensamientos, pero el corazón seguía guardando algo: sus ansias de libertad, amor a su pueblo y bien en lo profundo, escondidas, ocultas, algunas frías dudas.

Cuando joven, pensaba: el lobo . . . Morana . . . los seres diabólicos . . . le podrían hacer daño? ¿Por qué no los temía Hilbudi? Y ahora esa misma duda se levantaba, buscando la claridad: ¿Dioses, ayudad! ¿Es verdad? ¿Qué vence en realidad Perún? ¿Qué conduce Svetovit? ¿Es en verdad Morana su espada?

Un extraño temor se apoderó de su alma. Se atemorizó de sus propios pensamientos. Entre las hojas algo se movió.

—“¿Si fuera . . . Setek?”

Y la religión llena de divinidades de sus antepasados hundió nuevamente esas dudas y las cubrió en las profundidades del corazón. Una nube tormentosa atravesó el cielo. Los ojos de Iztok se nublaron. ¿Y si era Perún que pasaba? ¿Y si llevaba consigo flechas agudas en las manos vengadoras?

Volvió a levantarse, tomó la espada y formuló promesas a Perú y a Svetovit.

Pero en ese mismo instante cerró los ojos y vio cómo se le acercaba Irene con la bendición en las manos. En un libro ardía la llama del amor, iluminando su rostro, riéndose de la religión de sus dudas. Quedamente se movían sus menudos labios, como aquella vez en el barquichuelo. Creyó que se habían teñido por su beso. Su voz lejana... proveniente del cielo... de las nubes, habló a su pecho como en aquella ocasión:

—“Cree, Iztok, cree en la verdad de Cristo, que llena de amor tu corazón!”

Abrió los ojos, su derecha se tendió hacia ella queriendo abrazarla a sí, como entonces en el jardín de Epafrodit. Pero la mano se encontró con la fría empuñadura, Irene se dispuso, a su alrededor estaban profundamente dormidos los soldados.

Iztok se levantó, cansado de pensar. Pasó la palma de la mano por la frente. El sueño huyó de él. Penetró en la espesura con pasos silenciosos, para caminar y tranquilizarse.

Entonces oyó conversaciones, risas, el crujir de las maderas secas.

—“¡Los antos!”

Sacó la espada y quedó parado. Se alegró de poder iniciar una lucha y olvidar sus pesados pensamientos. Por el susurro, concluyó que había pocos hombres. Por eso no llamó a sus compañeros.

Las voces se acercaban, alegres y despreocupados. Iztok escuchó. Bien pronto volvió a poner la espada en su empuñadura. Volvían sus avanzadas.

—“¿Cómo fué?”, dijo al primero que se acercó a él.

—“¡Sin peligro! Unos jefes y un puñado de soldados. Sólo arden cinco hogueras!”

—“¿Y los enviados de Bizancio? ¿Se fueron? ¿No tienen compañía con ellos?”

“Villenez los agasaja. Vimos alrededor de diez yelmos.”

—“¡Bien, acuéstense, a los primeros rayos partiremos!”

El quinteto se acostó junto a los soldados. También Iztok se sentó sobre un tronco caído, se apoyó sobre el arma y dormitó.

Antes que brillaran con luces amarillas las hojas más altas de los árboles de las colinas, los eslovenos cabalgaron hacia Turris.

Cuando sus yelmos refulgieron ante la semiderruida fortificación, se oyó el grito de la guardia y el sonar de los cuernos. El grupo de antos se despertó, asustado y sorprendido. El guardián reconoció bien pronto a Iztok, y gritó desesperado su nombre a los que dormían.

Los antos comenzaron a temblar, los enviados imperiales palidecieron y rogaron:

—“Apídate de nosotros, Señor, apídate de nosotros!”

Todos huyeron a los muros, todos levantaban los arcos

y las flechas, algunas lanzas saludaron la llegada de los eslovenos.

Entonces Iztok ordenó detenerse a los soldados; eligió a los dos guerreros de más edad, agitó la mano hacia la fortaleza y gritó hacia allá:

—“¡Paz! ¡Paz a los hermanos!”, y siguió con los elegidos hacia las caídas puertas de Turris.

Con ojos bien abiertos los contemplaban los antos, llenos de enemistad y rencor hacia el valiente esloveno, que estaba como un rey sobre su silla, cuando llega a ver a sus súbditos.

Cuando Iztok vio a Villenez, enseguida desmontó y se le acercó.

—“Buenos días, y mil días de sol que te deparen las diosas, jefe poderoso, Villenez, guardián del linaje hermano de los antos!”

—“¡Y a ti, hijo del glorioso Svarun!”

Villenez hablaba con voz cavernosa, llena de maldad y de hiel. Las palabras salían difícilmente de su boca.

—“No te enojés si te he despertado. Tus ojos están cansados porque agasajaste en la tardía noche a nuestros enemigos.”

Tres enviados de Bizancio se mordieron los labios cuando cayó sobre ellos la fría mirada de Iztok.

—“¡Son amigos de nuestro linaje! ¡No te rías, que te ayuden los dioses! ¡Dí, qué es esta embajada! Tienes afuera a tu ejército, si nos traicionas, venganza de los dioses!”

—“Mi espada no se mojó con la sangre de los hermanos, ni lo hará. Le alcanza la sangre de los enemigos, para embeberse y hartarse todavía más.”

—“¿Por qué hablas con tanta altivez si eres un embajador?”

Un bizantino se deslizó y se levantó delante de Iztok, formulando esa pregunta.

—“¡Apártate!”, rugió el esloveno. “¡Así hablas tú, servidor del Emperador, conmigo, que soy magister peditum, nombrado por la mismísima emperatriz, la reina Teodora!”

Los tres mensajeros se inclinaron profundamente al oírlo, como seres sin voluntad.

—“Soy enviado, sí, y orgulloso de haber vencido la sierpe de vuestra astucia. Traigo paz a los hermanos y la perdición para vosotros, los enemigos!”

—“¿La sierpe de nuestra astucia?”, repitió rápido el bizantino.

—“Sí, la sierpe, la sibila que envenenó los corazones hermanos! Acaso la conocéis, hipócritas imperiales?”

Por un momento todo fué silencio. Jarozir y el otro guerrero que acompañaban a Iztok, cerraron los puños. Porque las miradas de los antos y de los bizantinos se cruzaban diciendo: “Matémoslo!”

(Continuará)

Traducción de DARINKA ČEHOVIN.

DOLENJA VAS pri Metliki. Piše Helena por. Slobodnik bratu Rudolfu Hostnik. Vas je bila l. 1942 požgana. Ubita tudi 2 sinova od sestre Marije in njena hči Marija. Pošlji nam kaj obleke, ker smo goli, posebno za otroke!

ŠENPETER PRI NOVEM MESTU. V času vojne so bili vsi internirani pri Padovi. Doma je ostal samo Francelj Bevc. Ustrelili so lahi Jožefa Bojanc in Antona Otliip. Inženirja Rataja so imeli dolgo zaprtega, sedaj so ga pa obsodili in ustrelili. Njegovega očeta je zadela kap v gozdu.

V **ŠMIHELU** pri Šen Petru so zagrozili župniku, ker je pridigal da ima greh kdor bere veri sovražne časnike in knjige. Sedaj župnik ne pridiga več, temveč čita pridige iz knjig.

V **ZAČETKU OKTOBRA** je začela obratovati v Novem mestu tovarna sadnih sokov "Belsad". Kapaciteta tovarne bo predelava 90 vagonov sadja v sezoni. Tovarniške prostore bodo postopoma še razširili.

V **MARIBORU** so začeli obnavljati meljski most, ki ga je ob letošnji povodnji, prav tako kot studenjskega, odnesla Drava. Novi most bo imel na sredini izogibalnice in bo stal 18 metrov višje od prejšnjega. Levi obalni steber je že postavljen, v polni gradnji sta pa sedaj dva rečna stebra. Most bo zgrajen za daljšo dobo kot provizorij. Gradnja porušenega studenjskega mostu je pa določena za prihodnje leto. V mestu so v zadnjem času tudi obnovili mestno klavnico, ki je

sedaj že zopet v obratu ter ima tudi urejeno hladilnico. Urejena je tudi že plinarica ter obnovljeni vsi plinovodi.

Da bi pa imeli Mariborčani tudi ob suhih letih zadostno količino pitne vode, so zgradili na Koroški cesti pri mestnem skladišču nov vodnjak. V mestu so že obnovljeni tudi električni vodi. Trenutno grade na Grajskem trgu podzemeljski transformator. V načrtu je zgraditev tudi modernega transformatorja ob klavnici. Dela na graditvi električne hidrocentrale na Mariborskem otoku so v teku. Za ohranitev Mariborskega otoka, kjer je najmodernejša kopališče in je bila ob zadnji povodnji uničena ena tretjina površine, so se pričela zavcarovalna dela. Urejujejo tudi več trgov, med drugimi Slomškovega. Za določitev načrtne gospodarske gradnje Maribora bo razpisana anketa.

PUST IN POST

Pustni torek bo 18. februarja. Naslednji dan je pepelnica in začetek 40 dnevnega posta, ki je pa sedaj zelo olajšan.

STROGI POST (vzdržnost od mesa in pritriganje v jedi) je 19, 21, 28 februarja, 7, 14, 21 in 28. marca, to je na pepelnico in vse postne petke.

SAMO POST (pritriganje v jedi) je v postne srede: 26 febr., 5, 12, 19 in 26 marca.

Namen posta je zadostovati za grehe, s katerimi žalimo Boga in krotiti lastno telo, da more duša ohraniti oblast nad telesom. Postna zapoved je velik pomoček za telesno in dušno zdravje in se oropa samega sebe mnogih dobrot, ki so sad telesnega zatajevanja, če ga človek vrši v božjo čast.

Ne živimo na zemlji radi telesa, pač pa živimo v telesu zato, da bi rešili duše. Molitev, post, zakramenti in miloščina so glavni viri zaslužnja katere je treba vedno imeti v točnem računu.

Ne pozabite, s postom prične tudi dolžnost **VELIKONOČNE SPOVEDI**. Vsak naj poskrbi, da si to zadevo prav uredi, kajti samo eno dušo imaš, in če si je ne rešiš sam. Ti je nihče ne bo rešil. Kristus je zate trpel, Te opominja, da moraš tudi Ti biti na trpljenje pripravljen in moraš pokoriti svoje telo, za dušo pa poskrbi tako, da sprejemaš svete zakramente, moliš in opravljaš dobra dela.

"LJUDSKA PRAVICA," z dne 5. oktobra poroča, da je bila tiste dni v Sloveniji v teku akcija za odkup sena za vojsko. Za oddajo sena prihajajo predvsem s poštev samo okraji, ki niso bili prizadeti od suše, t. j. predvsem ljubljansko okrožje, iz novomeškega pa kočevski okraj. Za vojsko je zbiral seno v kočevskem in rakeškem okraju živinopromet, na Gorenjskem pa Navod. Živinopromet je bil do 5. oktobra zbral že skoraj tri četrtine sena, za katerega se je bil obvezal, da ga bo oddal vojski. Pozivu z oddajo sena se je najbolje odzvalo prebivalstvo v okraju Rakek. Zadruga Nova vas - Bloke je že oddala 53 vaognov sena od 60. Manj zavedne pa so se pokazali kmetje na območju zadruge Rakek - Planina. Tu so primeri, da kmetovalci, ki nimajo živine, pa so nakočili precej sena, tega ne oddajo. V nekoliko manjši meri kot ljudstvo rakeškega okraja, z izjemo Rakeka in Planine, se je odzvalo ljudstvo kočevskega okraja, ter je zbralo šele polovico določene količine sena za oddajo. Živinopromet je že doslej poslal nekaj vagonov otrobov za rakeški okraj. Te otrobe bodo dobili kmetovalci, ki so oddali seno. Težave so pa tudi s pomanjkanjem vagonov. Dogajali so se slučajni, da so že naloženi vagoni s senom po več dni čakali na odvoz.

ZA IZREDNEGA POSLONIKA FLRJ V BRAZILJI je imenovan dr. Srečko Šilović, bivši pomočnik ministra za narodno zdravje LR Hrvatsl

MINISTRSTVO ZA PRAVOSODJE V LJUBLJANI se je preselilo iz dosedanjih prostorov palače Vzajemne zavarovalnice v prostore palače Dunav v Bethovenovo ulico.

V MENDOZI-LUJAN so položili k večnemu počitku rojaka **MATEJA PERIČA** doma iz otoka Brača, ki je umrl star 72 let. Imel je obsežen vinograd in izdeloval odlično vino. Njegova letna produkcija je bila do 2000 hl.

V RENČAH bodo postavili nov most čez Vipavo, ki bo stal 6 milijonov lir.

NOVA STRANKA v Trstu. Radi raznih ponesrečenih akcij komunistov v Trstu je sedaj stopil spet v ospredje dr. Čok in njegov krog bivših od Edinosti, kateri so započeli veliko delavnost in uživajo trenutno zaupanje zavezniških oblasti in jugoslovanske.

ROVTE NAD LOGATCEM. Piše brat bratu. V dolgih zimskih večerih si krajšamo čas z radijem. Sveti nam elektrika,

Odtrgan cvet

5 let je imel in ravno pet let po smrti sestrice Martice, je nepričakovano zapustil svoje drage 10. jan.

† Jožko Pregelj

Prav isti čas, ko so preložili zemске ostanke hčerke na Čakariti so pokopali sinčka Jožkota v La Plati.

Prav dobrega zdravja otrok ni bil nikoli, a tako naglega slovesa nihče ni pričakoval.

Za rajnim žalujejo stariši Marija roj. Keber ter Rudolf Pregelj, bratec in sestrice, vsi v La Plati.

MATAJEV MATIJA

NA VLAKU

Neopažen je skočil na stranske stopnice konec temnozelenega voza, odprl vrata, smuknil na hodnik in zaprl za sabo. Prva vrata na levi je našel zaklenjena in hitel po ozkem hodniku do drugih, ki so bila odprta; le zelenkasta zavesa s črnimi resicami je zapirala vhod. Matija se je sklonil in zlezal pod njo v prazen predelek. Postal je malce in poslušal, kako kriče tuji glasovi, kako letajo ljudje ob vlaku gorindol, kako odpirajo in zapirajo vrata. Čulo je shranil v gorenjo motvozasto mrežo, dežnik in gorjačo pa v spodnjih dveh mrežicah in postavil oprasene škornje na pisano preprogo.

"Presneto čedno je tukaj!" je kimal odobravaje. "Vse kakor novo! Kako lep zelen žamet na klopeh in ob stenah! Kako lepo bele so te rjuhe! Le škoda, da so zemalo luknjaste. Menda so jih pa molji razjedli ali kaj? Kako se lesketa okrogla svetilka izza odevka, na stropu! Lej, lej, kako čisto ogledalo imajo tukaj med obema spodnjima mrežama! Nikjer ni najmanjše pajčine!"

Pogledal se je v štiriočnem zrcalu in se zadovoljno namuzal sam sebi: "Dober dan, Matija! Kaj tako lepega pa še nisi videl svoje žive dni, kajne da ne! Kako lepo mora biti šele v drugem ali celo v tretjem razredu za veliko gospodo! Dobro, da si zadel tako srečno pravi voz, he he!"

Tedajci je potegnil vlak in Mataj je omahnil na nasprotni sedež.

"Ali se jim pa mudi naprej!" se je čudil. "Andražek je govoril resnico. Se že peljemo! Kako ropotaj okolesa! Še malo drugače, kakor v Zagorjanovem mlinu. Prav prijetno se vozim; tako mehko sedim kakor na pernici."

Presedel se je v kot in ogledoval bele čipke, okrašene z vtkanimi krilatimi kolesi in črkami.

"Kaj pa, če bi pogledal malo venkaj?" mu je prišlo na misel. Vstal je in malce odmaknil zelenkasto zagrinjalo, viseče na zlatosvetlem drugu in tudi ozaljšano s krilatimi kolesci. Zdaj pa je zažvižgalo, vlak je grmel skozi predor. Stemnilo se je v vozu.

Matajev Matija se je ves prestrašen

katero je Francelj napeljal k nam in po celi vasi prav zadni teden svojega življenja. Sveti Martin nam je poslal že nekaj snega. Umrli je Janeščekka, teta Podpeškom. Celo leto je bila v Rovtah samo ena poroka. Je tako žalostno, da se nihče noče ženiti, ker objokujemo 300 mož in fantov in zato tudi ni ženinov.

KRIŽEVCI PRI LJUTOMERU - MARIBOR. Piše sestra Marija por. Povalec., sestra Ani... Se boš začudila spremenjenemu priimku. Poročila sem se. Najprej v Ljutomeru civil potem pa v Križevcih, kjer imamo zelo dobrega gospoda, mladega, posvečenega 1938. So iz Prekmurja, Imami jih zelo radi. Tudi kateheta imajo zelo radi, ki imata oba kratke govore... V gimnaziji in v šoli imamo pol ure verouka tedensko, ker so ljudje zahtevali... Pošlji mi snežke... Tukaj jih že 5 let ni dobiti, ker ni gumija. Pošlji mi tudi 4 m blaga za obleko.

Jaz živim sedaj v Mariboru. Mož je pri železnici. Moja fara je Frančiškanska. Naš župnik je P. Gabrijel, zlata duša. Letos smo po 5 letih spet imeli polnočnico. Jaslice so zelo skromne. V cerkvi so sedaj že spet šipe nazaj, da nas ne zebe preveč.

zgozil v kot; nič manj ga ni bilo strah kakor v risu.

"Ali sem oslepel ali kaj?" se je vprašal drgetaje. "Menda se vendar ne peljem — v peklo? Kaj bo, kaj bo? Oh, Bog mi pomagaj in vsi svetniki, poseb pa ti, sveti Matija, prelubi moj patron!"

Prekrižal se je in strahoma pričakoval črnega vraga. Vkratkem pa se je zopet zdanilo in Mataj se je oddahnil prav prav globoko.

"Hvala Bogu!" je vzdihnil potolažen. "Ven pa tukaj ne pogledam nikdar več, samo da ne bo spet grozne peklenske teme! Le zakaj mi ni povedal Andraž, da se naj ogibam nevarnega okna? Najbrže je pozabil v naglici, ko mi je razlagal toliko drugega."

Dolga pot ga je ulačila. Vzel je culo iz mreže in sedel zopet v kot. Narezaval si je kruha in sira ter se nasitil dodobra. Nato si je zapalil čedro in pihal proti ogledalu; misli pa so mu uhajale domov.

"I, kaj neki počenja zdaj moj ljubi Andražek?" je ugibal in gledal, kako lega težki dim po zelenem plišu. "Preveč me ima rad prijazen možiček, he he! Kako ga je gnalo za mano, da bi mi pomagal, nositi cekine! Pa ni bilo nič, he he! Dober človek je, le škoda, da je tak berač! Bog ve, kako se kaj imata z Dimko! Ali ji bo dolgčas po meni, revici! No, pa saj se vidimo kmalu spet na Matajevini. Da mu le ne bi ušla, špehomalhu, zdaj, ko ve, kje ima Mica svojo trebljenko. Ej ti Mica ti taka! Dobro vem, da si mi še zmerom gorka! Ti pa prinesem kakšen odpušček iz Ljubljane, da ne boš več kuhala jeze. In povabim te tudi na ženitovanje! Oh — kaj neki dela Anka? Hm, šiva pri oknu in prav pridno misli name, he he! Bog ji daj srečo, da bi me kaj kmalu dobila za moža! Ali bo norela, ko ji prinesem židano ruto iz bele Ljubljane! Ej — pa moja sestra Špeluza! Kar jokala se bo od veselja, ko zagleda svojega preljubega brata! Da ji le ne bo kaj škodovalo in ji preveč udarilo na srce! Rad bi vedel, kakšen je tisti šembrani dedec, ki si ga j vzel za zakonskega moža. Hud škric utegne biti, ampak jaz se ga bom bal manj kakor kamen toče!"

Iztrkal je pepel po preprogi, snel in prepihal žlindrasto cev svoje osmojene čedre, vtaknil ocejeni tules zopet v luk-

SLOVENSKA KRAJINA

vabi vse svoje člane na redni letni občni zbor, ki se bo vršil 2. febr. ob 15 uri v društvenem lokalu po običajnem dnevnem redu.

Društvo je kupilo zemljišče in je sedaj treba misliti na gradnjo doma. Prihitite člani vsi na občni zbor, da poveste, kaj so Vaše misli in načrti.

VESELO GOSTUWANJE se je vršilo v Lanús Oeste pri Pujsovih, katerih hči MARIJA se je poročila z MARTINOM GJOREK 18. januarja. Na nevestinem domu se je zbrala številna žlahta, prijatelji in rojaki obeh družin in je bilo vse prav po starem prekmurskem običaju. Oba poročenca sta tudi člana Slovenske Krajine.

ESPLENDIDOS LOTES — GRANDES — BARATOS EN 120 MENSUALIDADES

Junto al tranvía — agua subterránea muy buena, donde está formándose el futuro barrio Edén Argentino.

JUAN BARBÉ LANUS OESTE — 4 DE JUNIO

sobre el camino del futuro aeropuerto de Ezeiza.

Venta de lotes particular

Escritorio: Santa Fe 5695 Lanús Oeste, sobre el terreno.
Tomar tranvía 20 desde Retiro, 53 desde Puente Barracas.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.
GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — U. T. 45-3503 — Buenos Aires

no in shranil pipo k mehuru v žep. Soparno je bilo v vozu; Mataj je jel pomalem zehati in kimati. Udobneje se je razleknil po blazinah. Svojo ruso glavo je naslonil na voljni pliš ob steni, položil težka komolca na mehki stranski naslanjali; dolgi, bosi nogi je iztegnil po domače na onostranski sedež in zaspal.

Nič ga nisi motili niti klici, niti piski, niti ropot drdrajočega voza. Prespal je malone vso pot. Že se je blížal vlak Ljubljanskemu polju, ko se je Mataju jel nabirati obraz v gube blaženega zadovoljstva: Anki...

Pražnje oblečen, z velikim šopkom in pisami trakovi in prsih je moško sedel v malodolskem mlinu poleg svoje sramežljive neveste. Tudi Anka je bila grozno lepo opravljen; nad vse pa se ji je podajal poročni venec na glavi. Dolga miza je bila malone vsa pokrita s polnimi krožniki, skledami, posodami in kozarci. Marti mlinarica so v potu svojega obraza prinašali gostom vedno iznova juhe čiste, juhe s kruhom, juhe z rezanci, razne pečenke, štruklje, potic in ocvrtih bobov. Kadar so odprli vrata, je prijetno zadušalo po zabeli. Oča mlinar so venomer nalivali svatom, ki so bili vsi židane volje. Pa saj so se lahko veselili in gostili, zakaj stari Zagorjan je ibl dal zaklati pi-

tano tele, prašiča in vse piščance. Berroč Andraž je čepel pri pči in neprenehoma pel:

Matiya Mataj,
roko ji podaj,
odprt vama zdaj
je zemeljski raj!

Stavbe - načrti - proračuni - firma
FRANC KLAJNŠEK

je preselil pisarno in sedaj uraduje v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v
Asunción 4602 — U. T. 50-0724

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!
Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v
HOTELU
"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro postreženi.
CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:
ANTON BOJANOVIĆ

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"

"LA VIDA ESPIRITUAL"
Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2568

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6884

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2220

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

Načrti za stavbe

Firma

VITO GABRIELČIČ

Tehnični Konstruktor

Obras y Cloacas

Baigorria 4825

U. T. 50-3985

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356